

KRIGET OCH TERRORN

EN SERIE ARTIKLAR UR VECKOTIDNINGEN INTERNATIONALEN

PRIS: 30 KR

h moteld! ⑦

INLEDNING

Konsekvenserna av attentaten mot World Trade Center och Pentagon har vi ännu bara sett början av. Konsekvenser som förskräcker, men som knappast varit oväntade: USA-ledda bombningar av Afghanistan, aggressivare israeliskt förtryck i det ockuperade Palestina, övervakning och förföljelse av araber i västländerna och ett misstänkliggörande av allt och alla som ifrågasätter den rådande politiska ordningen.

Världseliterna sluter sig samman och med hänvisning till ”kamp mot terrorismen” klubbas snabbt lagar och fördrag igenom som inskränker den personliga friheten och ytterligare förskjuter styrkeförhållandena till de härskandes fördel. Med vid rodret sitter Göran Persson och Anna Lindh, som efter en prao-period som medlöpare till den israeliska aggressionspolitiken och Nato-bombningarna av ex-Jugoslavien nu definitivt har invigts i det ärkehökarnas sällskap som leds av storkrigarna Bush och Blair.

Men det knakar i fogarna. Opinionen mot kriget växer över hela världen och den internationella koalition mot terrorismen rymmer så stora motstridiga intressen att den riskerar att spricka när som helst.

Samtidigt riktas hökarnas blickar mot Irak, och världens våldsammaste land lovar att bombningen av Afghanistan bara är början på ”korståget”.

Om detta och mer därtill har Internationalen skrivit allt sedan terrordåden den 11 september. I detta häfte återfinns ett urval av dessa artiklar. Rena nyhetsartiklar finns inte med, utan merparten utgörs av analyserande och kommenterande texter. Artiklarna löper i kronologisk ordning där ny vecka markeras med datum över rubriken. Vi har också tagit med den resolution som Fjärde Internationalen har antagit om kriget, ett uttalande av en grupp arbetare på Volvo Construction Equipment i Eskilstuna, samt ett tal som Internationalens ansvarige utgivare Håkan Blomqvist höll vid en demonstration mot kriget i Stockholm i oktober.

Stockholm 12.11.2001
Rikard Johansson

Innehåll

- 2 Stå upp för humanitet och rättvisa mot krigshets och folkhat. Håkan Blomqvist.**
- 4 *Tre vanliga påståenden om terrordåden***
- 6 Behåll slipsarna på! Kjell Pettersson.**
- 6 Till Sveriges statsminister och regering. Ledare.**
- 8 Punkten satt för nyliberalismen – global rättvisa kräver politik. Håkan Blomqvist.**
- 10 Hur USA krossade drömmarna om ett modernt Afghanistan och skapade Bin Ladin. Håkan Blomqvist.**
- 12 Bin Ladin: Based on a true story? Jörgen Hassler.**
- 14 Svaret blev krig. Ledare.**
- 15 Inte kan man bekämpa terrorism med bomber?... Rikard Johansson.**
- 16 Bomber över Afghanistan - frågor och svar. Tariq Ali.**
- 18 Krig(s)kongressen. Ledare.**
- 19 Terrorism - i namn av kamp mot terrorismen. Resolution från Fjärde Internationalen.**
- 21 Klargörandets tid. Tal av Håkan Blomqvist.**
- 23 Uttalande från arbetare på Volvo Construction Equipment i Eskilstuna.**

18/9: STÅ UPP FÖR HUMANI- TET OCH RÄTTVISA MOT KRIGSHETS OCH FOLKHAT

En dryg vecka har förflutit sedan dagen T, då världen skakades av terrorattacken mot USA. När detta skrivs har ännu inga vedergällningsmissiler avfyrats. Och ännu håller världen andan inför vad som kommer.

Ty ett är säkert. Den 11 september 2001 tog den nyliberala framgångseran efter sovjetblockets fall, definitivt slut. Det korta decenniet av borgerligt liberal tillförsikt hade redan börjat vackla. Växande nyfattigdom, social oro, gatuslagsmål, stenar och skarpa polisskott, ekonomisk nedgång och finansoro, de politiska och ekonomiska eliternas isolerings... Och så detta.

Jämförelser har gjorts med Pearl Harbor 1941. Men närmare till hands ligger nog en helt annan typ av händelse, börskraschen i New York 1929. Den svarta torsdagen den gången innehöll ingenting av krevader och massmord. Men den slog i ett chockartat slag sönder en tids förtroenden och stabilitet. USA, som varit en av garanterna för den ekonomiska och politiska mellankrigsordningen, var plötsligt inte längre någon säkerhet för någonting.

Kanske upplevde vi förra tisdagen en slags världspolitikens börskrasch. USA, Wall Street och Pentagon, som utgjort den nuvarande världsordningens arkimediska punkt, dess järntrust och vapenarsenal är plötsligt inte längre den självklart ointagliga fästningen. Det "amerikanska sättet att leva", den amerikanska medelklassens ideal och skyddade livsstil som minutligen pumpas ut i TV-underhållning och reklambudskap var plötsligt värlös mot den värsta av mardrömmar. Det var Ally McBeal, Seinfeld och David Lettermans late show som störtade ned bland rasmassorna. Det var i bostadsrätternas, laptopens och stadsjeeparnas välstylade mikrokosmos en krater öppnade sig. Som ett budskap till den välbeställda världens villakvarter att hinnan kan spräckas, att allt kan ta slut. Och att någonstans därutöver står en råare verklighet som luktar av fattigdom, smakar av våld och mumlar om förtryck. Det är känslan av denna förlust av trygg-

2 KRIGET OCH TERRORN

het, som flödar genom etablissemangets reaktioner, pressens ledarsidor, medias expertkommentarer – liksom på många håll i vardagssamtalen, på jobbet, i hemmen, i skolan.

USA har aldrig drabbats tidigare

Att denna skälvning genom världsordningens kropp skulle passera förbi efter ett par högteknologiska Nato-angrepp, är otänkbart.

Som många framhållit har USA aldrig drabbats av militära angrepp och massdöd av civila på hemmaplan. Krig har för den senaste amerikanska generationen förts, som Naomi Klein noterat (AB 15/9), på behörigt digitalt avstånd. Missilers skadeverkningar har registrerats som *target destroyed* på TV-skärmar – utan lukt, skrik eller smak av död och lemlästning. Till det bör läggas: Under de senaste sextio åren har amerikanskt bomb- och attackflyg dödat civila i antal som måste räknas med miljonsiffror. Från Köln och Hamburg till Pyongyang och Hanoi. Från Tokyo och Hiroshima till Bagdad och Belgrad. I tusental, tiotusental, ja hundratusental, har tandlösa gummor och springande skolpojkar, mödrar med småbarn tryckta i famnen, brandmän och fattigbönder, lärare och fabriksarbetare bränts upp, kvävts eller krossats inom loppet av minuter när storstäder lagts i grus och byar förintats – utan att en enda flygbomb, en enda granat, en enda missil briserat i ett amerikanskt samhälle.

Offer i krig, det var något som handlade om amerikanska GI:s, soldater på andra sidan haven. Inte sedan det amerikanska kavalleriets massmord på indianerna har civila i USA massakrerats i sådan omfattning. Och endast amerikansk polis och militär själv liksom revolterande amerikaner har tidigare åstadkommit sådan materiell förstörelse, i ghetto-upplopp och medborgarstrider.

Det amerikanska samhället har nu kastats in i nya förhållanden – liksom dess allierade i västvärlden. Hur dessa kommer att sammanfattas är en sak för eftervärlden, men mycket står redan tydligt.

Medial enfald

Omedelbart kommer förstas våldsfanatikerna att fira julafton, liksom den mediala enfalden som omvandlar allt komplicerat till svart och vitt och lojalitet. "En värld i tystnad... Efter röken, kaoset, döden och sorgen i dess spår visar nu folket att de står enade och starka", imiterar Aftonbladet (15/9) gammal sovjetpropaganda. "USA kan inte som en grupp terrorister hänsynslöst sprida död och förintelse", barnslar sig viktigpettrar bland expertisen (AB 15/9).

Militarisering och polisiär mobilisering i interkontinental skala är redan på gång. Nato sluter leden och varje västregering ger, liksom den amerikanska kongressen, *carte blanche* till den amerikanske minoritetspresidenten Bush att ta till vilket våld

han vill. Neutralitet à la svensk forntid blir ett avslutat kapitel när vi deklarerar "vår hemhörighet i västgemenskapen" (Expressens ledare 15/9) och Göran Persson utlovar allt svenskt stöd till Natokriget mot terrorismen.

Personövervakning, säkerhetsregleringar och större befogenheter för repressiva instanser att slå ned på enskilda medborgare och sammanslutningar står på dagordningen. CIA ges lösa terrortyglar och den amerikanska statsledningen lovar årtal av järnåvar. I namn av "Säkerheten" kommer utrymnet för utmanande politiska och sociala protester att ifrågasättas. I USA, självklart. Men också över hela västvärlden.

Samtidigt kommer en ideologisk skruvting av lojalitetskrav att vridas runt om varje samhällsaktör: "viljan att stå upp för demokratin är ingalunda självklar för alla i vårt land", hotar vår största morgontidning från ledarplats dem som inte disciplinerat iakttar alla tysta minuter (DN-ledare 15/9). De som inte sätter likhetstecken mellan "kapitalism" och "demokrati" misstänkliggörs för att urskulda massakern och visa förståelse för strävan efter "Gudsstater inriktade på massmord" (DN-ledare 16/9).

Och i namn av försvar av "det öppna samhället" sluts detta mot dem som ifrågasätter media-propaganda och imperialistisk västgemenskap. Moderatledaren Bo Lundgren försöker frenetiskt koppla ihop massmordet i New York med globaliseringsrörelsens protester och kravallerna i Göteborg och Genua. Domar för deltagande i upplopp i Göteborg har redan skärpts och krav på hårdare påföljder höjs. Samtidigt dras ett jalousi av främlingsfientlighet och arabhets ned över västvärlden och bildar en lämplig atmosfär för högerextremism och rasism. Ståndpunkter och politiker som tidigare varit opasande plockas åter fram ur garderoberna. Mikael Ståldal från Liberala ungdomsförbundets ledning propagerar för "en regelrätt invasion" av Irak och Afghanistan "med uttalat syfte att avsätta regimen" (DN 14/9). Folkmördaren och krigsförbrytaren Henry Kissinger välkomnas andäktigt att propagera sina våldsrecept "med svensk ensamrätt" för Dagens Nyheter (16/9).

Förvärras dessutom den världsekonomiska nedgången till ackompanjemang av Natobombningar och blodiga *task force*-operationer, står vi inför tider där politisk kamp blir mer skoningslös, mer kostbar, hårdare – och fulare.

Inga ljus för USA:s offer

Men det finns också andra tendenser. Det var inte bara Jan Guillou som reagerade mot de olika måttstockar med vilka västvärlden mäter människors värde. När skolelever vägrade delta i den kollektiva sorgen var det inte för att de fått för lite undervisning i "demokratiska och humanistiska värden" eller för att de inte tillägnat sig "det svenska normsystemet", som liberala ledarskribenten Charlotta

Friberg föreställer sig (DN 14/9). Utan för att inga ljus någonsin tänts och inga flaggor någonsin halats för USA:s, Natos eller Israels offer i deras familjers ursprungsländer.

Ja, utanför medias ljuskrets nås vi av otaliga exempel på motbilder och alternativ. Som fackmötet vilket med sina tysta minuter hyllade alla världens offer för krig och förtryck, inte bara de senaste. Eller den unga lärarinnan i barnens 5:e klass som istället för tysta minuter talade med eleverna också om övergreppen mot palestinier och på andra håll. Eller arbetskamraterna som gick och åt lunch i moskéns restaurang för att mota undan främlingsfientlighet. För att inte tala om diskussionerna och reaktionerna bland invandrarkamrater som radikalt skiljer sig från etablissemangets krav på strömlinjeformning bakom Bush och Nato.

Identifikation med de förtryckta

För alla oss, socialister och andra, som i årtal kämpat mot förtryck av folken i Tredje världen, som levt med befrielseörelsers strävanden, jublat med framgångar och förtvivlat över nederlagen, som känt förnedringen och vanmakten över fortsatta övergrepp och fattigdomsklyftor som en förbittrande mara år efter år, är det inte alltid lätt att, med den egyptiske författaren Sherif Hetatas ord, "vara så rörda som vi kanske borde". "Är det så här vi har blivit av lidandet i vår region", frågar han sig (DN 15/9). "Är det resultatet av att palestinska barn skjuts till döds nästan varje dag? Är det följden av de hundratusentals människor som massakreras i Afrika? Är det konsekvensen av den halva miljonen människor som dog i Gulfkriget?"

Och är det så också vi inom solidariteten har blivit genom vår identifikation med de förtryckta?

När USA:s förra utrikesminister Albright fick frågan om sanktionerna mot Irak verkligen var värda priset – som då räknades i bl a en kvarts miljon döda irakiska barn (en siffra som idag uppges ha stigit till en halv miljon), gav hon svaret: "Jag tror det!"

En sådan cynism och själslig brutalisering ska vi aldrig tillåta våra motståndare att driva oss in i. De som idag medvetet och reflekterat välkomnar slakten på flera tusen amerikanska civila utgör i själva verket Albrights och de imperialistiska maktthavarnas spegelbilder.

Som flera har framhållit, skapades bin Laden och många andra bland de muslimska terroristerna av USA:s egen underrättelsetjänst CIA i kampen mot *the Evil Empire*, Sovjetunionen, under striderna i Afghanistan på 80-talet. De tränades att mörda och skolades att offra för sina religiösa ideal. Vi vet inte om de ligger bakom attacken i USA. Men att skapelser som dessa, vilka föddes i kamp mot det blodiga sovjetstödda försöket att modernisera Afghanistan, drabbar sina forna uppdragsgivare är inte ologiskt. Men att glädjas över en sådan häxdans, vore

oss socialister främmande.

För oss är inte mammorna och papporna, stora-systrarna och småkillarna på de kapade passagerarplanen eller i kontorslandskapen "USA-imperialismen" eller "kapitalismens ansikten" (som Dagens Nyheters Peter Wolodarski envetet hävdar, 14/9). De är vanliga, unika människor av kött och blod och drömmar som bara vill leva, och ta tillvara sina liv inom de ramar och möjligheter som gives.

Vi socialister kämpar för att förändra de ramarna och de förutsättningarna, inte av hat mot människor utan för att människa ska kunna leva tillsammans med människa, utan förtryck, utnyttjande och förnedring.

En rättvisare världsordning

Därför är det allas vår uppgift idag att modigt stå upp för humanitet, människors lika värde och en rättvisare världsordning – mot både folkhat, nationalism och krigshot. Vi fördömer de bestialiska terrordåd som kostat så många oskyldiga människor livet, vi känner med de amerikanska familjer som förlorat sina käraste, vi står bakom de självupppoffrande brandmän, räddningspersonal och frivilliga som riskerat livet för att rädda sina medmänniskor. Och vi bekämpar de reaktionära, folkfientliga mördare som så hänsynslöst driver oss vidare in i återvändsgränd.

Lika innerligt fördömer vi de imperialistiska krigshetsare som med Bush i spetsen nu planerar att massakrera oskyddade och oskyldiga människor i parti och minut för att visa vem som bestämmer över planeten. Och vi bekämpar de svenska inpsikare som försöker inbilla människor att försvar för demokrati och det "öppna samhället" betyder att slå vakt om kapitalism, ansluta sig till Nato-krigföring och stänga samhället för kritik av den globaliserade storfinansens och marknadsdiktaturen.

Istället för att "visa var vi hör hemma" och göra det svenska samhället till Natos burkslav måste vi ta det inträffade som en drakonisk maning till att öppna ögonen, skaka om sinnena och våga se oss själva och den västliga imperieordning vi lever i, utifrån de fattiga och utnyttjade världarnas perspektiv. Är det så här vi vill leva? Är det i en global spiral av övergrepp, hat och repressalier vi vill att våra barn växer upp? Är det i världens instängslade villaträdgårdar under ett paraply av amerikanska stealthbombare vi ska hoppas finna trygghet från en gnagande oro att i nästa papperskorg, på nästa charterresa väntar just vårt öde?

Om en bråkdel av den energi och tankemöda som idag koncentreras kring den världsmobiliserade vedergällningen mot en okänd fiende, istället ägnades åt att ompröva och omgestalta världsordningen i riktning mot ökad rättvisa, ökad jämlikhet, ökat samarbete och ökad solidarisk fördelning av livets goda, då kan vi finna en väg ut.

Håkan Blomqvist

TRE VANLIGA PÅSTÅENDEN OM TERRORDÅDEN

"Det var rätt åt amerikanerna, som själva åsamkat så mycket död och förödelse i tredje världen."

Reaktionen är inte svårförståelig från människor som år ut och år in drabbats av den USA-ledda världsordningens förtryck. Men den är inte desto mindre förödande missriktad. Först och främst av rent mänskliga skäl. De drabbade: flygresenärer, kontorspersonal, brandmän, vaktmästare är inte de makthavare som skickar iväg kryssningsmissiler och arrangerar svältblockader. De är arbetande, civila människor som utgör en del av världens arbetande folk. Bättre ställda, visst. Okunniga om världsordningens förtryck, ofta. Omedvetna om sin egen roll i denna maktordning, säkert. Men inte dödsfiender till de förtryckta, inte personligen skyldiga till förtrycket. Lika litet som Iraks massdödade barn och civila är ansvariga för diktatorn Saddams förbrytelser, är dessa civila amerikaner skyldiga till det amerikanska storkapitalets och borgerliga elitens brott.

USA är inte den demokrati den älskar att framhålla sig som. Det är inte folket som styr. Den amerikanska världspolitikerna är inte de individuella amerikanernas verk och uttrycker inte deras intresse. Att göra de enskilda civila amerikanerna till måltavla uttrycker en slags förening av oövertänt hämndkänsla med just det liberala borgerliga tänkandets individfixering. Om "jag" som konsument handlar rätt varor blir världen rättvis. Om "jag" lever i marknadsekonomi är det bara mig själv det beror på om jag lyckas eller misslyckas. Om "jag" tar ställning för kommunistiska jämlikhetsideal är jag ansvarig för Stalins Gulag. Klasser, maktordningar, samhälls- och ideologiska strukturer reduceras till bara den enskildes vilja och eget ansvar, ondska eller godhet.

För det andra; ett massmord på civila är den bästa förevändning George Bush, Pentagon och dess allierade världen över kan få för att slå skoningslöst mot alla globala frihets- och rättvisesträvanden. Reaktionen "rätt åt dom" uttrycker en monumental okunnighet om imperialismens krafter och utgör en dårlig bumerang inför ett dåd som riskerar att stå oss alla; progressiva, radikala och demokratiska jämlikhetskrafter dyrt.

"Attacken är de fattigas svar på förtrycket."

Skyll inte massmordet i USA på jordens fattiga, i Afghanistan eller på andra håll! Kring föreställ-

ningen att attacken utgör en motreaktion från den fattiga världen gentemot den rika, har utvecklats en motsägelsefylld samsyn bland många tyckare i väst. ”Primitiv tribalism!”, fördömer borgerliga (se exempelvis DN:s chefredaktör Hans Bergström 16/9). ”Primitivt försvar mot västs övergrepp”, har genmälts från vänsterhåll.

Men är det så? För det första vet vi ännu inte vilka förövarna är, bara att den amerikanska under rättelsetjänsten av tradition är fullkomligt skrupelfri när det gäller att utpeka skyldiga.

För det andra. Om förövarna återfinns i ”bin Ladens nätverk”, varför ska detta ses som uttryck för ”den fattiga världen”? Utgör inte snarare saudiska miljardärer just utskott av den rika världen, en av dess groteska agenturer som hänsynslöst exploaterar fattiga människor – i detta fall med hjälp av religionen – för att skapa sig en egen maktställning? Uttrycker då inte en attack som den i USA, snarare en barbarisk aktion från en överhet riktad mot en annan – där, som brukligt, de vanliga människorna offras?

Att människor i tredje världen och på andra håll ibland applåderat attacken, eller sett den som självförvållad genom amerikanskt förtryck, *det* är ett uttryck för de outhärdliga klyftorna i världen. Men demonisera inte de fattiga och skyll inte den barbariska handlingen på dem som är barbariets dagliga offer!

”Det är inte så att terrorn har sin rot i fattigdom eller diskriminering – de vansinniga dåden gror istället ur vansinniga idéer.”

Orden är den forne vänstermannen Lennart Berntsons (SvD 16/9) som förnekar varje samband mellan ”frustration över orättvisa förhållanden” och terrorismen. Det är istället ”fullständigt förvridna föreställningar” av kritik mot kapitalismens orättvisor ”som föder illviljan och hatet” bland extremisternas anhängare. ”Det är dessa idéer och dessa exalterade känslotillstånd som är terrorismens bakgrund och förklaring, inte några sociala, ekonomiska och politiska förhållanden.”

Detta är den verklighetsfrämmande spegelbilden till föreställningen om att terrorattacken var den ”fattiga världens svar”. Att terrorismen, eller ens applåderarna för den, inte skulle ha någonting att göra med den materiella verklighetens villkor är postmodernt snömos. Skulle då USA:s repressalier bara ha att göra med Bush’ fantasier och storvulna retorik? Hur många skulle lyssna till hans krigssignaler om de inte tog spjärn mot ett förkrossande argument av nedfallande betong, stålbalkar, brinnande flygbränsle och utraderade människoliv?

Självklart finns motiveringar till terrorismen, liksom till det amerikanska korståget, i idéernas och föreställningarnas värld. Men lika självklart uttrycker dessa idéer och föreställningar någonting i vår materiella verklighet.

För socialistiska marxister utesluter inte dessa olika sidor av existensen varandra, utan utgör dess helhet. Därför för vi en *idékamp* mot såväl religiös fanatism och nationell extremism som borgerliga överhetsidéer – eller för den delen, stalinistiska förtryckarideal.

Och därför för vi en *politisk kamp* för bättre och mer jämlika villkor på jorden, i övertygelse om att detta skapar bättre förutsättningar för fredlig mänsklig samlevnad – och sämre förutsättningar för reaktionära och människofientliga ideologier.

Håkan Blomqvist

BEHÅLL SLIPSARNA PÅ!

Svenska flaggor på halv stång, en tyst minut på landets arbetsplatser, svarta kostymer i TV-rutan och minneshögtider i svenska riksdagen.

Allt är förståeligt med tanke på det fruktansvärda och avskyvärda dåd som drabbat USA: Offren är många, ofattbart många, de namnlösa hjältarna många, ofattbart många. Brandmän, säkerhetsvakter i World Trade Center, sjukvårdspersonal, polismän... alla dessa namnlösa som satt sitt liv i pant för att om möjligt rädda livet på andra. Alla dessa och alla oskyldiga som satt livet till, alla nära och kära är värda vår djupaste aktning och vårt deltagande.

Men det finns ingen som helst anledning att hissa några flaggor, ej heller att bryta tystnadens minut eller att ta av de svarta kostymerna.

För den vansinniga värld som vi lever i är kantad med offer. Vi har alla de som omkom i jordbävningarnas Turkiet, vi har de som dött hungerdöden i Sudan och alla de barn som dagligen och stundligen dör av undernäring, vi har de serber som hukade under Natobomberna för några år sedan, vi har de förföljda och pinade kurderna i Natoallierade Turkiet, vi har palestinierna eller de barn och oskyldiga som fortfarande dör som direkt följd av Gulfkriget, en miljon flyktingar i skräckens Rwanda.

I den västliga delen av Europa finns armador av arbetslösa och nyfattiga och fler lär det bli när lågtrycksmolnen hopar sig ekonomin...

Man kan fortsätta rabbla upp mord, plundring, massvält och övergrepp i timmar. Världen skakas dagligen och stundligen av små och stora katastrofer.

Så ni statsmän i era svarta kostymer, behåll dem på. Låt flaggorna fortsätta inta halvstångläge. Fortsätt med minnesstunderna. Avbryt inte tystnadens minut. För er solidaritet och respekt för vad som borde vara okränkbart liv kan väl inte också den vara underställd Bush och den amerikanska dollarn.

Det är ni skyldiga inte bara de döda i USA utan hela jordens människodrivor av fattiga och utsugna. Ni med er nya världsordning håller på att skicka tillbaka oss arma människor till den absoluta nollpunkten.

Kjell Pettersson

TILL SVERIGES STATS- MINISTER OCH SVERIGES REGERING

Medverka inte till att Sverige dras in i en katastrof som ingen av oss i detta land kan överblicka. Ompröva ert beslut! Medverka inte till krigshetsen!!

Med stigande häpnad har undertecknad tagit del av er uppslutning bakom president Bush' proklamerade krig mot terrorismen. Vi behöver inte diskutera fördömandet av de vansinnesdåd som riktades mot USA förra veckan. Om detta är vi säkert överens. Men i övrigt...

Jag vill ta med er till en händelse som inträffade vid tolvtiden i lördags. Berättelsen handlar om barn och föräldrar. Barn av olika ursprung. Barn med delar av sina rötter i Finland, Egypten, Ungern, Jugoslavien, Grekland och Sverige. Alla är de svenska barn och boende sedan många år i detta land. Pojkar i elvaårsåldern, om ni kanske minns de få unga år då livet är fyllt av förhoppningar, snabba upplevelser och en framtidstro utan dess like. Barn vars föräldrar har olika politiska uppfattningar. En del kanske röstar på ert parti, andra borgerligt, andra till vänster. Men alla medkännande föräldrar som bryr sig och älskar sina barn.

Dessa unga pojkar spelade fotboll. En match av många i ungdomsidrottens Sverige. Hur det gick och vilka lag det handlade om är oväsentligt. De kan ha kommit från Rosengård i Malmö, Hammarkullen i Göteborg, Rinkeby norr om Stockholm eller från Stockholms Södermalm. Barn som ännu inte förstörts av den värld de är satta att leva i. Med drömmar, förhoppningar och så mycket glädje.

Visserligen var vi föräldrar som vanligt engagerade i matchen. Men molnen fanns där. Tunga, dystra, hängande över oss alla och vi kunde givetvis inte låta bli att ta upp den senaste veckans händelser.

Ångest och förtvivlan

De rösterna vill jag nu förmedla till er. Dessutom komma med en del privata reflektioner. Rösterna uttryckte ångest och förtvivlan. Bedömningarna var olika. Så är det alltid när man diskuterar. Men en sak var vi som diskuterade överens om. Vi förstod inte vad en vedergällning och en kamp mot terrorismen via bombplan och militära aktioner ska leda till.

Lika förundrade var vi över varför Sverige skulle ställa sig bakom något som i absolut värsta fall kan

vara inledningen till ett tredje världskrig. Vi förstår helt enkelt inte den svenska regeringens hållning när den så helhjärtat sluter upp bakom USA. Vad är syftet? Vill ni med berätt mod medverka till en global katastrof där våra barn och med dem hela världens barn aldrig mer kommer att få känna glädje eller kunna utöva ett så enkelt nöje som att spela fotboll?

Detta, ministrar, skulle vi föräldrar till dessa elvaåringar och många med oss vilja ha svar på!!

Så till mina egna reflektioner. Jag har mitt ursprung i arbetarklassen och präglas av arbetarrörelsens en gång så grundläggande värderingar om solidaritet, rättvisa och jämlikhet. Jag tar mig den friheten, trots att jag inte är med i ert parti utan ett socialistiskt parti som fortfarande håller dessa honnörsord högt.

Med vilken rätt, Göran Persson och ni övriga i regeringen, kan ni nu utropa att vi alla är amerikaner och att vi därför måste göra som den djupt reaktionära Bushadministrationen säger? Vilken svensk folkrätt har givit er den politiska fullmakt som manar till fullständig underkastelse under USA? Från min horisont är ert beteende och agerande totalt ansvarslöst mot den nation och de invånare som ni styr genom ert politiska handlande.

Finns det ingen av er i regeringstoppen som tar del av alla de samhällsdebattörer som dagligen och stundligen nu varnar för följderna av ert heliga kors-tåg mot vad ni väljer att kalla den internationella terrorismen? Vart har solidariteten med tredje världens förtryckta tagit vägen?

Vara USA:s regering till lags

En annan sak som är minst lika motbjudande och oroande är att ni i er nit att vara USA:s regering till lags tar det fruktansvärda vansinnesdådet till intäkt för att göra Sverige till ett i ordets sämsta bemärkelse slutet samhälle. Vi som har några år på nacken vet vad som inträffade i jakten på Olof Palmes mördare då oskyldiga kurder jagades med blåslampa av en inkompetent polisledning.

Är det en sådan ny hetsjakt som planeras? En jakt på så kallade ”sympatisörer” där alla ska jagas, som under åren vågat andas kritik och som i dag yttrar sin kritik mot USA:s illdåd i tredje världen eller ifrågasätter den rådande världsordningen? Ett drev som vida kommer att överträffa den amerikanska senatorn Joseph McCarthys hetsjakt på oliktankande och påstådda sympatisörer under nattfrostens femtiotalår?

Avslutningsvis, Göran Persson och övriga statsråd. Om nu solidaritet, medmänsklighet, förnuft och humanism har någon som helst återklang i era inre klockor. Medverka inte till att Sverige – genom er och den övriga riksdagsmajoriteten – dras in i en katastrof som ingen av oss boende i detta land kan överblicka. Ompröva ert beslut! Medverka inte till krigshetsen!!

Om inte annat, gör det för att våra elvaåringar

och deras fotbollsspelande bröder och systrar i hela vår värld ska få uttrycka de glädjens och förhoppningens skratt som inte bara de utan hela mänskligheten så väl behöver.

Kjell Pettersson, ordförande Socialistiska Partiet.

25/9: PUNKTEN SATT FÖR NYLIBERALISMEN - GLOBAL RÄTTVISA KRÄVER POLITIK

Mitt i den ideologiska krigsmobiliseringen efter massmordet i USA ljuder förvånansvärt många röster av förnuft och besinning genom offentligheten.

Från yttersta vänstern och biståndsföreträdare till kulturdebattörer och framträdande politiker inom etablissemang, som Ingvar Carlsson och Carl Tham (Dagens Nyheter 22/9), varnas inte bara för följder av amerikanska militära repressalier. Även USA:s roll i världspolitik och de avgrundsdjupa klyftorna mellan världens rika och fattiga ifrågasätts. Att det är fattigdomen och framtidslösheten som göder fundamentalism och terrorism förstås av många. Lika som att det är social utveckling och bättre villkor som kan dra undan grunden för desperation – inte fler bombkratrar och ruinlandskap.

Men hur ska en sådan utveckling och en sådan ökad global rättvisa komma till stånd?

Företrädare för eliterna svarar ännu: genom ökad frihandel, färre tullar, fler avregleringar... kort sagt, genom mer av de recept som utskrivits av Internationella Valutafonden, Världsbanken, EU och andra internationella maktorgan de senaste decennierna.

Men mänskligt sett är punkten redan satt för de senaste tjugo årens planetariska experiment med jordens samhällsekonomier. Vad som på de nyliberala ritborden fungerade som smort, har i den praktiska verkligheten redan brutit samman. Från det sönderfallande privatiserade brittiska järnvägsnätet till livsmedelsförsörjningen i Kenya, från de senaste decenniernas fyrdubbling av antalet arbetslösa i i-länderna, till åttadubblingen av de arbetslösa hundramiljonermassor i tredje världen...

Ekonomi har övergått i politik, "tillgång och efterfrågan", "gränsnytta" och "komparativa fördelar" till hat mellan människor, stenar och dödande. Ingen kan längre bortse ifrån att kostnaderna för det globala nyliberala systemskiftet blivit helt ohanterliga. Ekonomerna, politikerna och experterna må vara hur förvissade som helst: "bara genom fortsatt avreglering av marknader..." Men deras ståndpunkt är aka-

demisk. I det verkliga livet kommer nu politiska krafter att försöka erövra tömmarna över försörjning, handel, investeringar, penningtransaktioner.

Hårda lösningar

En motsvarande period upplevde världen efter börskraschen 1929 och den svåra depressionen på 1930-talet. Även den gången förespråkade den så kallade *laissez-faire*-kapitalismens många företrädare att marknadens "självläkande krafter" skulle ges fortsatt fritt spelrum, och tid, för att "på sikt" återställa balansen i världsekonomin.

Men för de miljontals människor som såg hoppet om ett bra liv försvinna i arbetslöshet och fattigdom fanns ingen sådan tid. Ekonomernas scheman spolades bort av de växande sociala motsättningarna, slagsmål på gatorna, bittra valstrider och maktkamper. Politiken klampade in i första rummet och tog kommandot över samhällsresurserna. "Här ska vi producera detta för de här och de här syftena. De här samhällsresurserna; råvarorna, arbetskraften, utbildningsprogrammen och infrastrukturen ska styras hit och hit. Dessa miljoner människor ska få si och så mycket pengar till mat, kläder, bostäder..."

I många länder blev lösningarna hårt auktoritära genom diktatur, förtryck och detaljreglering av medborgarnas liv, som i de fascistiska och stalinistiska staterna. Men också i de stater som framställde sig som demokratiska och liberala handlade det ofta om centraliserade, nationalistiska styrningar och ingrepp, ofta med folkligt stöd – som i USA under Roosevelts *the New Deal*. Gemensamt var emellertid just detta: den oreglerade låt-gå-kapitalismen kunde inte längre accepteras, dess sociala och politiska följder inte längre uthärdas.

Den gången blev priset för att ta kontroll över den skenande och sönderfallande marknaden, diktaturer, krigsrustningar och det största ragnarök mänskligheten någonsin upplevt, det andra världskriget. Femtio miljoner människor gick till botten med förkrigskapitalismen och de stormakter som burit upp den.

Vad priset blir denna gång är ännu inte avgjort.

Djärva initiativ

Om vi idag inser nödvändigheten av att snabbt minska de globala klyftorna följer per definition att det nyliberala projektet utmönstras. Till och med Världsbankens egen statistik, visar ekonomen Kenneth Hermele i senaste numret av Ordfront, avslöjar att klyftorna mellan rika och fattiga i världen ökat under avregleringarnas epok. Ofrånkomligen krävs politiska åtgärder med styrningar och omfördelningar av hundratals miljarder dollar, redan på kort sikt.

Människorna i tredje världen, i flyktinglägren i Gaza, i Karachis slum, i Liberias förödda byar och städer, bland de svältande i Sudan, de aidssjuka i Uganda och Sydafrika, måste kunna se en ljusning i närtid, se glim-

ten av hopp tändas, nu. Inte om femtio år, inte för sina barnbarn, utan i just detta enda korta liv.

Det är inte så att det är omöjligt. Det är inte så att vi måste vänta på någon ansiktslös marknadsevolutions geologiska tidsåldrar. Världens biståndsorganisationer, FN-organ och NGO:s (icke regeringskontrollerade medborgarorganisationer) är inte okunniga om vilka insatser som krävs och vilka behov som är mest akuta. Genom kontinentala och regionala samlingar och folkkonferenser, som i brasilianska Porto Alegre i januari, kan strategier och program för omedelbar utveckling och uppbyggnad arbetas fram. Genom folkliga gräsrotsrörelserns engagemang kan de fattigas och jordlösas, arbetarnas, gatubarnens och kvinnornas behov tränga fram och präglade initiativen.

Istället för att backa upp den amerikanska militära uppladdningen för repressalier och nya krig kunde Göran Persson och hans europeiska politiska kollegor ta djärva initiativ i riktning *med* befolkningarna, istället för mot dem. Attacrörelsens krav på Tobinskatte mot de internationella finansmarknaderna, för en avskrivning av tredje världens skulder samt stopp för skatteparadis, visst. Men de svarar egentligen bara på fråga två; från var ska resurserna tas, till uppgift nummer ett; att styra (just det, "kommendera"), byggindustri, livsmedelsproduktion, läkemedelsutveckling, utbildningsresurser till planetens mest behövande. Men detta styrande kan faktiskt inledas innan finansieringens alla källor har öppnats. Ja, det finns en reell risk med att börja i andra änden, kring "vem ska betala?" Det är att den expansiva innebörden i global utveckling fördöljs i moln av rädsla.

Moln av rädsla

Redan Marx visade att den mänskliga ekonomiska aktiviteten inte är ett nollsummespel. Det är inte så att allt reduceras till "den enes bröd, den andres död" – som 1800-talets hjärtlösa socialdarwinister kunde se saken. Tvärtom, ju fler mänskliga resurser som sätts i arbete, ju fler behov som tillgodoses, desto fler nya skapas och desto fler mänskliga förmågor och egenskaper utvecklas. I en svällande skapande kulturell rörelse och ett utvidgande samhälle med växande möjligheter för den enskilde.

Att i politiska världsforum besluta om, som exempel, kontinental hälsoutveckling med miljardtals dollar till tiotusentals läkarstationer och full tillgång till aids-mediciner kommer inte att få hälsovården i nord att skrumpna ihop, utan tvärtom ge den nya utmaningar. Att bygga bort öppna kloakdiken och hälsofarliga brunnar i Sydasiens kommer inte att få dricksvattnet att sina i våra rörledningar.

Det rent brottsliga med nyliberalernas recept för "global rättvisa" är inte bara att deras förslag är verkninglösa. De blåser också upp dessa moln av rädsla som kväser människors empati och vilja att stödja - vilket i sin tur driver världarna isär. Arbetarna på

Ericsson, Flextronic och Whirlpool ska känna dåligt samvete när de inte vill förlora jobben. "Jamen jobben går ju till Polen och Kina, missunnar ni de fattiga..." Och de franska småbönder som försvarar sina obegripliga ostar och vinstockar stämplas: "reaktionärer som vill behålla tullarna mot den fattiga världen."

Men de nyliberala avregleringarna har ingenting att göra med solidaritet och att sträcka ut handen till de fattiga. De utgör bara de moderna rovriddarnas vapen att expropriera sig fram över planeten där motståndet för tillfället är svagast och priset lägst.

Med en planerad, politisk styrning av resurserna, där sambanden ligger transparent synliga i öppen dag, kan människor även i de rika länderna förstå vad som sker och måste göras. "Nej, den här produktionen bör förläggas till Liberia och Senegal där den skulle utgöra en viktig utvecklingsfaktor. Vi måste istället utveckla de här sidorna och verksamheterna." "Nej, vi kan inte fortsätta den här intensiva köttproduktionen som så förvrider jordens resursfördelning, vi får ställa om till småskalighet och kvalitet..." Om det sker under de arbetande människornas kontroll och med samhälleligt ansvar för den enskildes trygghet är människor inte rädda för förändring – i synnerhet om de vet att förändringen kommer många till nytta.

Den största utmaningen

Globala politiska initiativ för att bygga bort fattigdomen inom vår egen livstid vore den största utmaningen människan ställt sig. Det är lätt att räkna upp myriader problem, svår- och ibland olösliga dilemman av teknologisk och samhällseliga art, svåra och ibland oöverbyggbara politiska och kulturella motsättningar och hinder. Att höja hundratals miljoner människor ur nöd inom loppet av något tiotal år skulle skaka om och omvälva hela vår lilla planets samhällseliga och mänskliga relationer, värderingar och strukturer. Med både smärta och glädje, sorger och lycka som följd.

Men alla de svårigheterna, som tillhör människans existens, kan uthärdas, motiveras och förstås om de ingår i en historisk rörelse som för människorna ut ur eländet, upp ur avgrunderna och närmare varandra, i detta livet. Istället för om de ingår i färden mot växande klyftor, oresonligare rivalitet och våldsammare krig.

I det första alternativet kan allt fler människor få något att leva för när de vaknar på morgonen och hjälper sin sjuåring på med skolväskan i bostadskvarter där den gamla lukten av slum och hopplöshet ersatts av slamret från gatuarbeten, byggkranar och framtidshopp.

I det andra fallet kommer alltfler att få alltmer att dö för.

Just nu tycks det ödesvalet ligga i George Bush' och Den Högstes händer.

Chansen består i att vi lägger det i våra egna.

Håkan Blomqvist

9/10: HUR USA KROSSADE DRÖMMARNA OM ETT MODERNT AFGHANIS- TAN OCH SKAPADE BIN LADIN

När New Yorkborna idag har räknat samman sina döda och bomberna faller över planetens fattigaste folk, bör vi påminna oss om att allting har ett pris. I vår digitala sekundtid, när vi kan lagra åratals vetande på en diskett, tycks ju istället glömskan ha invaderat varje mentalt skrymsle. Och verklighetens debet och kredit omvandlas till anonyma ondskor och godheter där vi motståndslöst glider på den "rätta sidan".

De senaste veckorna finns emellertid de som påmint om vilka krafter som skapade Usama bin Laden och dennes islamistiska nätverk al-Quaida. I BBC-korrespondenten Ahmed Rashids bok "Talibanerna" som nyligen utgavs av Svenska Afghanistankommittén, skildras hur amerikanska CIA ihärdigt understödde värvningen av militanta muslimer i arabvärlden för att kämpa mot de sovjetiska truppena i Afghanistan på 80-talet. En av dem som värvades var bin Laden vars bas i Pakistan finansierades av CIA. Amerikanska och pakistanska officerare deltog i träningen av bin Ladens gerillasoldater som utrustades med högteknologiska vapen, inte minst Stinger-missiler, de sovjetiska helikopterpiloternas fasa.

Under 1980-talet, fram till 1992, uppgick CIA:s stöd till de fundamentalistiska islamistiska krafter som bekämpade den sovjetstödda regimen i Kabul, till bortåt fem miljarder dollar. Det var en av CIA:s största operationer någonsin. När de rivaliserande gerillaenheterna, efter Sovjets tillbakadragande 1989 och kabulregimens fall 1992, drabbade samman i ett förödande inbördeskrig, övergick USA och Pakistan till att stödja den väpnade enhet som byggts upp från koranskolorna i Pakistan, talibanerna. Syftet var, menar Rashid, inte minst att genom en tredje kraft pacificera Afghanistan och skapa stabila vill-

kor för olje- och gasutvinningen i regionen.

Talibanernas seger 1996 tycktes till sist, efter nära tjugo år, kröna den amerikanska politiken med framgång. Men den kraft som genom decennier av krigsslakt och religiös hjärntvätt trädde fram som Afghanistans härskare, var inte bara en monstruös slutprodukt av den amerikanska politiken. I ruinerna av alla förhoppningar om ett bättre liv, vände den sig även mot sin uppdragsgivare.

Vad som idag aldrig nämns med ett ord, är vad som hände före. Före talibanerna, före inbördeskriget och sovjetinvasionen. Det icke-kapitel i Afghanistans historia som idag är så opassande. Men som utlöste den amerikanska offensiven i Afghanistan.

Saurrevolutionen 1978

Det var den 26 april 1978 som Afghanistans president Mohammad Daud störtades i en kombination av militärkupp och folkliga massprotester i Kabul. Någon vecka tidigare hade kommunistledaren Akbar Khyber mördats och misstankarna gick till Irans hemliga polis SAVAK och amerikanska CIA som opererade i landet. Detta var året innan shahen störtades i Iran och den persiska och amerikanska säkerhetstjänsten samarbetade för att hålla regionen i schack. Radikala studenter från Kabuls universitet tågade till amerikanska ambassaden i protest mot mordet, den nervösa Daudregimen lät arresteras ledarna för kommunistpartiet PDPA, soldater vägrade öppna eld mot demonstrationsmassorna och radikala officerare anföll presidentpalatset.

Den regering som tog makten efter Daud, var inget rent beställningsverk av Moskva. Tvärtom hade Moskva haft hyfsat goda relationer med Daud. De nya makthavarna ur kommunistpartiet bars ovedersägligt fram av radikala stämningar bland studenter, arbetare och statstjänstemän i framförallt Kabul. Aprilrevolutionens, eller Saur-revolutionens program, som offentliggjordes i maj hade en antifeodal och sekulär inriktning med dekret om jordreform, åtgärder mot ocker, obligatorisk utbildning för män – och kvinnor! Förbud för tvångsäktenskap och brudköp, nationalisering av företag och språkliga rättigheter för minoriteter, utbyggd och fri läkarvård. På regeringens program stod också demokrati och respekt för mänskliga rättigheter.

Att sådana deklARATIONER, från ett prosovjetiskt kommunistparti, oftast visat sig inte vara vatten värda är sant. Och PDPA:s två huvudfalanger var uppfostrade i Sovjetunionen och utgjorde en del av den Moskva-styrda "världskommunistiska rörelsen". Men Saur-revolutionens program hade ett folkligt stöd bland de modernare sektorerna i det afghanska samhället. När studenter drog ut på landsbygden för att starta skolor och läkarstationer och statstjänstemän skulle mäta ut den nya jordfördelningen, utgjorde de inga slavar i totalitarismens tjänst. Utan hoppades lyfta upp Afghanistan ur den medeltid som betydde analfabetism, kvinnoslaveri, återkommande

masssvälter, bland den högsta barnadödligheten i världen (vartannat barn dog före fem års ålder) och absolut lokal makt i händerna på en kvarts miljon jordägande mullor (muslimska präster).

Afghanistans stora tragedi är att de inte lyckades.

Stalinistiskt parti

PDPA var ett i huvudsak stadsbaserat parti i ett land med 85 procent av befolkningen på landsbygden. Det var "marxist-leninistiskt" i ordets stalinistiska betydelse med tro på centraliserade kommandolösningar och statsbyråkratiska åtgärder. Det stödde sig på radikala delar av stadsbefolkningen, men hade dålig kontakt med landsbygdsbefolkningens djupa lager. När alfabetiserarna och jordreformatorerna från städerna mötte landsbygdens månghundraåriga maktförhållanden, trossystem och autonomi blev resultatet snabbt blodigt.

Den afghanska landsbygden hade aldrig låtit sig styras från städerna. De maktlösa på landsbygden var sammantvinnade med mullor och khaner i såväl ekonomisk som ideologisk mening. Unga studenter och studentkor i alfabetiseringsbrigaderna mördades i växande antal när de hotade patriarkala familjestrukturer. Jordreformatorer upptäckte att de fattiga inte vågade ta över den jord de tilldelats. Upprivningen av ockersystemet på landsbygden ställde småbönderna utan lånemöjligheter.

Medan regimen i växande grad backade upp sitt reformprogram med vapen och stridsvagnar formerade sig motrevolutionens brokiga styrkor kring muslimska teman mot "de otrogna". I januari 1979 inleddes jordreformen och i mars möttes den av ett helt annat militärt motstånd än tidigare då de muslimska motståndsgруппerna beväpnats med moderna vapen från Pakistans diktator Zia ul-Haq, Kina och USA. Striderna trappades upp dag för dag – liksom terrorn.

För dem som tror att islamisternas massakrer på civila tillhör 2000-talet vore det nyttigt att gå tillbaka till de undanskymda tidningsnotiser från 1979 års Afghanistankonflikt. Civila bilar och busar, bybefolkningar och läkarstationer blev legitima mål för "motståndskämpar" som propagerade "purdahsystemets" återinförande (isoleringen av kvinnorna). Massakrerna och morderna på civila och myndighetsfolk besvarades med stridsvagnar och flyganfall i en allt blodigare spiral där regimen militariserades och revolutionen tappade varje fotfäste på landsbygden. Det styrande PDPA-partiet fragmenterades av interna strider som kulminerade i mordet på partiledaren Mohammad Taraki i september 1979 då den militära överbefälhavaren Hafizullah Amin tog makten – för att tre månader senare störtas av den sovjetiska invasionen på juldagen 1979.

Revolutionen kvävdes

Det paradoxala med den sovjetiska invasionen var

att den ägde rum för att dämpa motsättningarna i Afghanistan, hindra Hafizullah Amin från att genomföra en totaloffensiv mot gerillan och sätta in den mer kompromissvillige kommunistledaren Babrak Karmal för att nå en uppgörelse med de mer moderata islamistiska grupperna.

Resultatet blev förstås det omvända. I världspolitikerna fanns inte längre några som helst hinder för Pakistan och USA:s nykläckte president Ronald Reagan att brassa på för fullt med stöd åt de islamistiska styrkorna för att knäcka "Ondskans imperium".

Och i Afghanistan kvävdes Saurrevolutionens sista andhämtning mellan sovjettrupperna och islamisterna i den alltmer förkrossande terrorn. Att i synnerhet landsbygdsbefolkningens massor, som drabbades allt gräsligare av den sovjetiska krigföringen, vanns över till de islamistiska gruppernas sida var inte oväntat för dem som kunde sin afghanska historia. Afghanernas historia av kamp mot utländska härskare var urgammal. Inte ens den engelska kolonialismen lyckades någonsin betvinga de afghanska stammarna och inlemma dem i imperiet. Utan stoppades i de tre nesliga afghanska krigen fram till 1919.

När sovjettrupperna inledde sin reträtt i slutet av 1988 hade Saurrevolutionens drömmar om ett sekulärt, demokratiskt samhälle med lika rättigheter för män och kvinnor sedan länge begravts i ruinerna av städer och byar – tillsammans med 60- och 70-talets förintade vänstergeneration. I Kabul kvarlämnades resterna av den sovjetiska marionettregimen under ledningen av säkerhetschefen Najibullah som snart dینگlade från galgen.

Kapitalismens triumf

Vad som under Reagans och Thatchers triumftid firades som demokratins och kapitalismens världshistoriska seger över den förtryckande kommunismen, utgjorde i Afghanistan jordfästningen över de sista strimmorna av hopp om ett modernt samhälle byggt på lika rättigheter. Redan de sandaler som, likt Pol Pots röda khmerer, trampade in i Afghanistans städer i början av 90-talet, bar med sig antimodernismens och den religiösa fundamentalismens budskap. Ytterligare tio år av krig lakade fram det ansikte talibanerna visar världen idag.

USA och dess allierade ville krossa den afghanska Saurrevolutionen – och alla andra liknande omvälvningar världen över – till varje pris. Och priset blev astronomiskt, för Afghanistans folk som drabbades av kombinationen islamistisk terror och sovjetiska bomber. Men också för andra människor som fallit offer för den islamistiska terror som de frivilliga muslimska gerillakrigarna från Afghanistan förde med sig tillbaka till Algeriet, Sudan och Tjetjenien.

Ja, ytterst betalades kanske priset på det mest oväntade håll. När kommunismens förhoppningar om ett modernt och jämlikt sekulärt samhälle släcktes i

Afghanistan 1979, tändes helt andra visioner bland "de otrognas" banemän. Visioner vi fick en mardrömsbild av när flygplanen kraschade med sin mänskliga last genom World Trade Center.

Vilka visioner tänds i flammorna från den rika världens kryssningsmissiler över jordens fattigaste folk – som redan tvingats betala allt?

Ett kan vi vara säkra på. Allting har sitt pris. Och det kommer att utkrävas, även denna gång.

Håkan Blomqvist

BIN LADIN: BASED ON A TRUE STORY?

Sheriffen från Texas ger sig upp i de afghanska bergen för att hämta skurken till rättvisa, "dead or alive".

Erfarenheten har lärt mig att inte ta uppgifter från State Department, Pentagon eller Vita Huset för sanningar när USA drar i krig mot Ondskan.

Manus låg färdigt redan någon timme efter attacken mot World Trade Center och Pentagon, onekligen kvickt marscherat för en säkerhetstjänst som några timmar tidigare uppenbarligen var lyckligt ovetande om det kommande angreppet. Och trovärdigheten stärks inte direkt av att fyra av dem som med namn och bild pekats ut som förövare, och knutna till huvudpersonens bin Ladins nätverk, omöjligt kan ha utfört kapningarna, eftersom de fortfarande lever.

Men låt oss anta att krigets mediamanus är "based on a true story". Låt oss anta att det verkligen är bin Ladin, eller någon annan med avsikt att skada USA, som ligger bakom dåden. Inte heller det är helt otroligt, vill man utmåla någon som skurk är det en fördel om han, som till exempel i fallet Milosevic, faktiskt råkar vara en sådan.

Om syftet med angreppet den 11 september var att skada USA, och att försvaga det imperialistiska systemet (möjligen för att på lång sikt ersätta det med talibanismens feodala dominans) så har vi de senaste veckorna fått en massiv och mycket dyrköpt lektion i hur terrorismen som politisk strategi fungerar.

Den 10 september har USA en president som allmänt anses vara en clown. Hans största problem är att han inte kan uttala ord med fler än tre stavelser. Och inte nog med att han framstår som närmast analfabet, många tycker dessutom att det faktum att han kom till makten genom ett utslag i en domstol där hans pappa och en nära vän tillsatt många av ledamöterna gör det svårt att kalla honom folkvald, att processen i Florida, den delstat som styrs av hans bror, närmast luktar valfusk.

De styrande har svårt att förklara varför de styr. Samtidigt ifrågasätts makten av en protestvåg underifrån - de globala protesterna mot nyliberalismen.

Total uppslutning

Ett par veckor senare lyssnar 79 procent på ett tal av sagde president. 95 procent av befolkningen stöder honom i "kriget mot terrorismen".

Uppslutningen är i det närmaste total.

För protestvågen mot nyliberalismen är situatio-

nen den motsatta. Det politiska manöverutrymmet krymps till i stort sett ingenting. Varje ifrågasättande av den rådande ordningen kan vrängas till en spottloska i ansiktet på de döda eller deras familjer. Och den statsapparat som från första stund bemött protesterna med batonger, tårgas och gummikulor kommer inte att behöva be två gånger för att få utvidgade befogenheter eller allmän acceptans för ingripanden mot dem som trotsar högervinden och marscherar på gatorna.

Vinnarna sitter i Pentagon, och i de stora vapentillverkarnas huvudkontor. Veckan innan attentatet publicerar Ben Cohen en sarkastisk annons på Alternet: "FIENDE SÖKES. Seriös fiende sökes för att rättfärdiga Pentagons nya budget. Försvarsindustrin är desperat. Intresserade fiender sänder foto, brev och video till..." Pengar att betala fienden finns säkert, försvarsindustrin lägger årligen en halv miljard kronor på lobbying.

Texten som följer är full av frågor: Varför ökar Bush Pentagons anslag med 330 miljarder kronor? Varför använder USA tre gånger så mycket pengar till krigsmaskinen som Kina, Ryssland, Kuba, Iran, Irak, Libyen, Nordkorea, Sudan och Syrien tillsammans? Varför lägger vi 3500 miljarder på krigsindustrin, men bara 420 miljarder på utbildning?

Riktiga vapen för riktiga krig

En majoritet av vapentillverkarna har hela tiden varit emot SDI, det rymdbaserade robotförsvaret. Istället för imperiedrömmarnas snygga datoranimationer vill de ha riktiga beställningar på riktiga vapen. Inte på satelliter som tyst svävar där ingen kan se dem, utan på båtar, flygplan, tanks, bomber, robotar, maskingevär. Riktiga vapen för riktiga krig, som ständigt måste förnyas eller uppdateras, och som därför ständigt går att tjäna pengar på. Den sorts vapen som används just nu mot Afghanistan. När presidenten vänder sig till kongressen för att begära resurser för att föra kriget mot terrorismen får han inte bara sin vilja igenom – anslagen dubblas.

Det inhemska opinionsmönstret från USA kopieras sedan ut över världen. Samma kväll som de första kryssningsmissilerna lyfter mot Afghanistan matas vi gång på gång, nästan varje kvart, med Bushs TV-sända krigsförklaring. Den amerikanska clownen visar sig ha en sherifftjärna under kostymen. Han drar pistolen ur hölstret och frågar "Är ni med mig, eller är ni med skurken i bergen?" Alla de framstående medborgarna i "den globala byn" försäkrar att dom är med sheriffen, liksom många av storbönderna i ödemarken kring byns utkanter. Småfolket i byarna och på landsbygden är mera tveksamt, men i terrorpaniken spelar de bara en biroll.

När tvillingtornen rasade glömdes alla otrevligheter: fiaskot i WTO, gruset i FTAA-förhandlingarna, bråket om Kyotofördraget, grälet om rasismen i Durban, otrevligheterna i Colombia, det politiska nederlaget i Kosova, de amerikanska vapen som rik-

tas mot stenkastande ungdomar i Palestina, ifrågasättandet av angreppen på Irak.

Och för oss som ihärdigt pekat på problemen i den rådande ordningen liknar situationen den för våra amerikanska kamrater. Vi kunde le roat när polisen i Göteborg genomgående kallade oss terrorister – nu känns det inte lika kul. Vi kunde skratta när den italienska militären satte ut luftvärnsstyrkor kring G8-mötet i Genua – trodde de att Tute Bianche skulle blåsa upp de vita overallerna med helium och segla över maktens mur? – nu fastnar skrattet lätt i halsen. Alla som inte sluter upp kring överhetens projekt och kapitalismens politiska institutioner kan tryckas till som motståndare till det öppna demokratiska samhället.

Oljeindustrins president

Men Bush är inte bara världssheriff. Han är också den amerikanska oljeindustrins president, mannen som gått till val på att garantera tillgången på billig olja i obegränsad mängd, den olja som driver "the American way of life".

De länder som nu nämns som första mål i kampen mot terrorismen och de regeringar som härbärgerar eller legitimerar den – Afghanistan, Irak, Libyen och Sudan – har förutom regeringar som i varierande grad hänvisar till islam en sak gemensamt: olja som de amerikanska jätteföretagen inte har tillgång till.

Dessutom: med Saudiarabien, Kuwait, Turkiet, Azerbajdjan och Turkmenistan som gamla allierade, Afghanistan och Irak invaderade eller på andra sätt gjorda till marionetter och kärnvapenmakten Pakistan neutraliserad är Iran helt inringat. Kanske kan en sådan "stabilitet" då skapas i landet att det blir möjligt att bygga den oljeledning från Kaspiska havet till Persiska viken som skulle göra det möjligt att utvinna den kaspiska regionens ofantliga oljereserver utan att frakta dem den politiskt känsliga vägen genom Ryssland eller den dyra omvägen via Turkiet.

Terrorismen har kallats den fattiges krig. Allting är relativt, nej det är inte de svältande i bergen som utförde attacken mot World Trade Center, det är en patriark, en rik förtryckare, men i förhållande till sin fiende, Pentagon, är han fattig. Kriget gäller makt och kontroll i arabvärlden, arabvärldens geopolitik stavas olja, det var därför GI Joe åkte dit från första början. Nu har han åter trampat någon på tårna, någon som blivit sur och slagit tillbaka. Kriget som följer är ett imperialistiskt krig. Samma imperialism som håller en majoritet av mänskligheten i fattigdom och maktlöshet i rollen som råvaruproducenter dikterar spelet kring det svarta guldets, den viktigaste råvaran, oljan. Fattigdom, imperialism och krig är vävda in i varandra, det är omöjligt att säga var den ena börjar och den andra slutar.

Redan innan den 11 september verkade den mys-

tiske mannen med turbanen och de medeltida idealen, Osama bin Ladin, för bra för att vara sann. Efter attacken mot USA ser han ut som ett strategiskt och politiskt litet underverk.

Jörgen Hassler

SVARET BLEV KRIG

Har Göran Persson och de öppet borgerliga partierna någon egen kanal som säger att ett svenskt ja till kommando Bush inte innebär att civila liv riskeras även här?

Det fanns några korta ögonblick då det undrades om USA:s regering för åtminstone en gång skulle kunde besinna sig. Att principen öga för öga med risk för att bli blind inte gällde. Att ett visst mått av förnuft och eftertanke också rådde i det ovala rummet och i Pentagons militära kommandosalar.

Söndagen den sjunde oktober satte slut på detta. För i samma stund som missilregnet började över Afghanistan så öppnades bombluckan till något som i förlängningen kan sluta i den totala apokalypsen. Svaret från USA:s regering och alla som ställt sig bakom vedergällningen hette krig. Ingenting annat.

Det fruktansvärda terrordådet omvandlas nu mer eller mindre till en världsbrand. Åtskilliga mer sarsade bedömare dömer ut företaget från början. Anledningen är enkel. Man bekämpar inte terrorism genom att bomba sönder ett land där det inte längre finns något att bomba.

Och nu handlar det inte längre bara om Afghanistan. För det gick inte många timmar förrän USA kom med nya besked. Nu var man redo att ingripa i flera länder. Vilka och var de ligger på världskartan är inte svårt att räkna ut. Förmodligen är det återigen Iraks barn och kvinnor som återigen ska få betala det högsta priset. Kanske Libyen, kanske...

Regelrätt statsterrorism

Det USA:s regering och dess allierade bestämt sig för är ingenting annat än en regelrätt statsterrorism. Och där svaret på denna terror kommer att heta motterror. Mer nya civila offer, mer barn som aldrig mer kommer att få se mamma eller pappa, med pappor och mammor som aldrig mer kommer att få se sina barn... En ond bråd värld där de gamla imperialistmakterna talar samma språk som alltid. Där statschefer i regeringen inom EU förklarar sin lojalitet och sin totala uppslutning.

Internationalen har åtskilliga gånger förklarat att denna tidning såg och ser med avsky på terrordådet mot amerikanska civila. Vi har också markerat vårt totala avstånd mot det talibanska skräckväldet.

Nog om detta. För nu handlar det om någonting helt annat. Det gäller livet. Var och en som tog del av flygplanskatastrofen i Milano undrade nog några sekunder om nästa offer för terrorkrig hade drabbats. För de länder – inklusive den svenska regeringen – som nu ställer sig bakom USA:s bomb-

mattor, de spelar ett högt spel med sin egen civilbefolkning.

Vad den ”kliniska” krigföringen utan civila offer är värd kom det en övertydlig bekräftelse på under tisdagen. Då kom beskedet att minst fyra lokala FN-arbetare i Afghanistan hade dödats under måndagskvällen. Inte av talibaner utan av amerikanska och brittiska bomber.

Nästa motdrag från dem som använder terrorn som vapen kan heta Berlin, London eller Stockholm. Eller har Göran Persson och de öppna borgerliga partierna någon egen kanal som säger att ett svenskt ja till kommando Bush inte innebär att civila liv riskeras även här?

Målat in sig i ett hörn

De ministrar inom EU som nu sagt ja till bombningar över Afghanistan har målat in sig i ett krigshörn, där nästa krav från USA heter bifall till att angripa ännu fler länder. Bush har ju entydigt deklarerat att den ”som inte är med oss är emot oss”. Genom sitt agerande har det som finns kvar av Europas självständiga stater på några korta veckor raderats till att USA har fått 15 nya delstater. Borta är allt tal om alliansfrihet, om självständig utrikespolitik, varje handling som inte direkt är skraddarsydd i Vita Huset. Kvar finns bomberna och med dem döden.

Nu växer fredsprotesterna. Människor som vänder sig mot krig och terrorism blir allt fler. En ny rörelse håller på att växa fram som värnar och inte släcker liv.

I den måste varje människa med förnuftet i behåll nu delta. Trycket här hemma måste bli så hårt att regeringen tvingas ändra kurs. Genom att delta och ge sitt bidrag i detta arbete visar man att respekten för alla människoliv är lika. Oavsett om de befann sig inne i World Trade Center den elfte september eller med dödsångest i blicken stirrar mot en nattsvart sky i Afghanistan.

Stoppa kriget – Stoppa terrorismen!

Ledare 9/10

23/10:

INTE KAN MAN BEKÄMPA TERRORISM MED BOMBER?...

Hösten 1999 anföll Ryssland Tjetjenien. Tjetjenska, islamistiska rebelledare låg nämligen, enligt ryssarna, bakom det väpnade islamistiska upproret i Dagestan samt den terrorattack som skördade bortåt 300 människoliv i ett uppmärksammat bombdåd i ett bostadshus på rysk mark. De islamistiska terroristerna i Tjetjenien, som Ryssland haft sådant besvär med förr, skulle nu nedkämpas med militära medel.

– Vi har att göra med beväpnade grupper som är välbeväpnade, vältränade och finansierade från utlandet, sade Rysslands premiärminister Vladimir Putin till Svt den 9 november 1999.

Den ryska attacken blev blodig. Enligt Tjetjeniens regim dödades 3 200 civila under de första sex veckornas strider. Redan från början var omvärlden kritisk. Inte kan man väl bekämpa terrorism med bomber?

USA varnade för att bombningarna kunde utlösa en humanitär katastrof.

- Vi uppmanar Ryssland att inleda en dialog för en fredlig lösning (...), sade USA:s utrikesminister Madeleine Albright till Svt den 5 november 1999.

President Clinton befarade att det var kontraproduktivt att bekämpa terrorism med bomber:

- Man fruktar att metoden som Ryssland valt att tillgripa ska motverka sitt syfte. Om angreppen på civila fortsätter kommer extremismen bara att tillta, sade Clinton till president Jeltsin i Svt den 18 november 1999.

Några veckor senare var den amerikanske presidenten ännu tydligare:

- Ryssland kommer att betala ett högt pris för sina handlingar. För varje dag sjunker man djupare i ett träska som kommer att leda till ökande extremism och försämra dess egen ställning i världen.

Även i Sverige oroade man sig och försvarsmminister Björn von Sydow ställde in sin Moskvaresa i protest mot ryssarnas krigshandlingar i Tjetjenien. Hela det politiska etablissemanget slöt upp och fördömde mordandet.

En del av kritiken riktade in sig på att media-bevakningen av Tjetjenienkriget var hårt reglerad

av de ryska myndigheterna. De ryska medier som rapporterade negativt om krigföringen utsattes för hårda påtryckningar och utländska krigskorrespondenter misstänkliggjordes.

FN:s kommission för mänskliga rättigheter antog en resolution mot den ryska operationen. IMF stoppade utbetalningen av ett ryskt lån och EU hotade med ekonomiska sanktioner.

När EU:s stats- och regeringschefer träffades i Stockholm i mars i år riktades skarp kritik mot Ryssland. Göran Persson underströk behovet av en politisk lösning. Senare, i maj i år, återupprepade Persson för Putin att de mänskliga rättigheterna måste respekteras i Tjetjenien. Han visade även upp en rapport från Human Rights Watch som pekade på spår av tortyr hos tjetjenska offer.

- Allt det här sade vi öppet och ganska tuftt, meddelade en bestämd Göran Persson till Svt den 17 maj.

Bombas bort

Nej, att säga att vi alla var ryssar då skulle vara en stark överdrift.

Nu är vi emellertid alla landsmän av en annan nationalitet.

Och terrorismen kan tydligen visst bombas bort. Persson måste ha svamlat när han talade med Putin, för nu bombas terrorismen som aldrig förr, och detta med Perssons ”oförblommerade” stöd.

Vädjandet från olika hjälporganisationer om ett uppehåll i bombningarna av terrorismen, för att avvärja en överhängande svält- och flyktkatastrof, rinner plötsligt av de tidigare bombmotståndarna som smör.

När det land som nu bombar terrorismen försöker få en Qatar-baserad nyhetsstation att inte sända material som är ofördelaktigt leder det inte till några ramaskrin hos västledarna. Inte heller när terroristbombaren stryker världens tillgång till satellitbilder från terroristlandet.

Vi lär dessutom vänta förgäves på den dag Göran Persson träffar terroristbombarlandets ledare, George Bush, för att läxa upp denne med rapporter från Human Rights Watch. Bush har själv kritiserats av denna organisation för sin benägenhet att utdöma dödsstraff till höger och vänster. Deras rapporter vad gäller människorättsförbrytelser av regimer som Bush stöder utgör vidare en allt för diger lunta för att hinna avhandlas på något handskakarmöte. Inte heller Human Rights Watchs nyligen publicerade rapport som kritiserar bombningarna av terroristlandet och varnar för stöd till terroristlandets gerillaopposition lär läggas herr Bush till last, varken ”öppet” eller särskilt ”tuftt” av någon mallig svensk statsminister.

Därtill är eliternas moral alltför selektiv.

Rikard Johansson

1/11:

BOMBER ÖVER AFGHANISTAN - FRÅGOR OCH SVAR

Vad har hänt i Afghanistan från tiden vid Sovjets invasion till talibanernas seger?

1978 gjorde kommunistpartiet - The Peoples Democratic Party of Afghanistan (PDPA) - en statskupp. Den lyckades tack vare kommunisternas starka inflytande i armén och flygvapnet och för att Daoudregimen bestod av en samling mutkolvar. Folk välkomnade statskuppen och PDPA åtnjöt stor popularitet, isynnerhet i städerna.

Kommunisterna utlovade sociala reformer och demokrati. Viktiga reformer, såsom fri skolgång, genomfördes också. Skolor för flickor öppnades på landsbygden och i städerna introducerades samskolor. Sjukvården förbättrades.

Men av demokratin blev det inget. Efter en bitter partistrid grep fraktionen kring Hafizullah Amin makten i PDPA. Det var människor som hade stora likheter med Pol Pot-gänget i Kambodja, och de inledde omedelbart ett massförtryck för att befästa sin makt.

Utvecklingen gick USA ingalunda förbi. Amerikanerna beslöt att påbörja en destabiliseringspolitik. Man sände vapen till landsbygdens religiösa extremister, som också backades upp av Pakistans armé. Det var i denna fälla Sovjet steg, när de gick in i Afghanistan 24 december 1979 för att avsätta Amin och tvinga PDPA till ordning (not 1). Efter det sovjetiska intåget uppmanade USA muslimerna till ett heligt krig mot kommunismen. Militären i Pakistan ville ha en saudisk prins i ledningen, men ingen kom. Istället föreslog Saudiarabien miljonären Osama bin Ladin. CIA godkände honom och han sändes till Afghanistan. Han kämpade väl. Så till exempel ledde han sina män i en attack på en samskola och dödade samtliga lärare. I USA sågs Osama bin Ladins aktiviteter med gillande.

Vad som hände sen är välkänt. Sovjetunionen förlorade den militära kontrollen och drog sig tillbaka 1989. Ett nytt inbördeskrig bröt ut. Samlingsregeringen som kom till hade sin lojalitet snarare hos Iran, Tadzjikistan och Pakistan än hos Afghanistan. Någon fred blev det aldrig. Det var nu som Pakistan slängde in talibanerna – som tränats vid särskilda skolor av religiösa lärare från Saudiarabien – i striden. Huvudstaden Kabul erövrades och snart styrde de nästintill hela landet.

Glöm inte att, fram till attacken på World Trade Center den 11 september, laborerade många inflytelserika i USA med tanken på att använda talibanerna på samma sätt som i Afghanistan för att destabilisera de övriga ex-sovjetiska republikerna i Centralasien.

Så kom inte och säj att inte historien har sina ironiska överraskningar.

Vad är det som är speciellt med talibanernas islam?

Den är en variant av wahabismen, som är Saudiarabiens officiella statsreligion, och är en murken nattständern renlevnadslära. Wahabianerna tror på ett oavbrutet heligt krig mot de otrogna och andra muslimer, isynnerhet shi'iterna. Bin Ladin är en övertygad wahabit.

Wahabiterna vill återgå till vad de tror islam var under profeten Muhammed på 600-talet. Vad de inte tycks begripa är att Muhammed i verkligheten inte var någon sektledare utan en mycket pragmatisk politiker (något man får klart för sig genom till exempel Maxime Rodinsons utmärkta biografi). (not 2)

Vad var USA:s strategiska målsättning då de allierade sig med de hårdaste islamisterna och med grupper kring bin Laden?

Under hela det kalla kriget utnyttjade USA islam som bålverk mot kommunismen och mot varje maktomvälvning som hotade det privata näringslivet. Det gällde för hela den islamska världen och inte bara i Asien. Så det är rätt att säga att islam av idag är en produkt av imperialismen och modernismen.

Nyckeln till hur framtiden kommer att gestalta sig i regionen är Pakistan. Således, vad för slags regim härskar i landet, vad är regimens målsättningar och vilka motsättningar står de inför?

Militären styr, fast den är inte lika bedräglig som de tidigare militärdiktaturerna. Målsättningen de har är enkel, att assistera nyliberalismen.

Men i förhållandet till talibanerna är armén splittad. Hur stark den protalibanska strömningen är i armén är oklart. Den kan ligga mellan 15 till 30 procent.

Islamisterna har ingen egentlig stark ställning i Pakistan. Det var också därför som de pakistanska talibanerna gick in i armén. Således, om USA åstadkommer en stor blodspillan i Afghanistan, då kan vi räkna med en otäck utveckling i Pakistans armé inom ett år.

President Musharraf tycks för tillfället sluta upp på USA:s sida. Är det möjligt att Pakistan låter landet utgöra ett logistiskt stöd vid en amerikansk intervention i Afghanistan?

Pakistan har sagt ja till att ge logistiskt stöd. I själva

verket är Pakistans armé nödvändig för den amerikanska operationen. USA:s trupper och flygplan kommer att behöva stationeras på militärbasen Gwadar, som byggdes i Baluchistan under det kalla kriget. Glöm inte att Pakistan var USA:s allierade från 1954 till 1992. Båda sidor känner varandra mycket väl.

Eliten i Pakistan är ytterst förtjänt, sedan landets skuld på 36 miljarder dollar har avskrivits, och de kan få mera pengar. I utbyte kommer de att se till att talibanerna besegras och avväpnas. Problemen uppstår först om & när tillräckligt många skäggiga män har dödats.

En av de orsakerna till att USA dröjde med sin vedergällning var att den pakistanska armén är fullt upptagen med att övertyga talibanerna om det lönlösa i ett motstånd mot USA. Rådet de ger är: raka er och behåll krutet torrt, Väst kommer dra sig tillbaka och sen får vi se.

Islamabad föraktar den Norra alliansen, som de besegrade via talibanerna. Vi bör vara på det klara med att talibanerna har stöd på alla de nivåer i Pakistan. Men det som ges kan även dras tillbaka. Pakistans problem är de talibaner som allierat sig med bin Ladin och hans anarkoislamistiska kår. De kommer troligtvis att slåss hur ogynnsamma än villkoren är.

Om konflikten utvidgas till en regional konflikt, vad kan vi förvänta oss av länder som Indien, Turkiet, Kina och Ryssland?

Eliten i alla dessa länder är mycket nöjda med "kriget mot terrorismen". De är amerikaner allihopa nu! Indien vill krossa oppositionen i Kashmir. Militärerna i Turkiet vill ha en slutgiltig lösning på det "kurdiska problemet". Kina har fått grönt ljus att göra vad de vill. President Putin har allaredan förstört Tjetjenien. Så USA:s "krig mot terrorismen" passar dem som hand i handske, Men naturligtvis hänger allt på hur äventyret slutar. Är vi vittne till ännu ett exempel på USA:s nya världsordning eller kommer det amerikanska imperiet att segra till döds?

Tariq Ali/London

© 2001 by Workers Struggle/LPP

Översättning Per-Erik Wentus

Not 1: I en uppmärksam intervju i den franska tidningen Le Nouvel Observateur erkänner den dåvarande nationella säkerhetsrådgivaren Zbigniew Brzezinski att CIA började beväpna regeringens motståndare ett halvår innan Sovjet intervenerade. President Carter undertecknade beslutet 3 juli 1979

Not 2: Maxime Rodinsons bok kom ut på svenska 1981 på Gidlunds förlag

KRIG(S)KONGRESSEN

Finns det någon rim och reson i tillvaron och ett uns av respekt för alla människors lika värde, så startade den socialdemokratiska kongressen med några tysta minuter.

Denna gång gäller det inte amerikanska liv. Utan afghanska civila. Människor av kött och blod. Barn som knappast kan göras ansvariga för terrorattacken den 11 september. Unga och gamla som lemlästas eller dör när de amerikanska missilerna gjort sitt.

Nu blev det inte någon tyst minut. Årets socialdemokratiska kongress äger rum i en unik situation. Göran Persson, Anna Lindh och den övriga regeringen har sagt ja till kriget. Bara detta borde, om det finns någon självrespekt och ifrågasättande, starta ett verbalt krig bland de 300 ombuden.

För det kan väl inte vara så att de som samlas på kongressen inte längre har någon tentakel ute och någon kontakt med vanliga människor? Var och en som har det vet nämligen att en stor del av opinionen i samhället är ytterst kritisk till den officiella socialdemokratiska hållningen.

Nu kommer signalerna. Från krigshökarna i Storbritannien och USA som förutspår att kriget inte kommer att vara slut i morgon. Inte i övermorgon. Inte om en månad. Inte om ett halvår. Utan kanske i bästa fall nästa sommar...

Det har bara gått fyra veckor. Nu kommer rapporterna tätare och tätare. Det var inget kliniskt krig. Det var ett helt vanligt krig. Och det torde inte vara obekant, inte ens för Anna Lindh om hon nu har någon som helst historiekunskap, att de som i störst utsträckning dör i ett krig är civila. Idag, i morgon, om ett halvår, om 25 år...

Vietnams offer

Fråga vietnameserna. De om några vet. Vietnam besegrade den amerikanske jätten. På valborgsmässafton 1975 intogs Saigon. Befrielsen var inte längre nära, den var total.

Men fortfarande skördas offer av ett amerikanskt bombregn som pågick i nära tio år. Måndagen den 29 oktober kommer ett telegram. Avsändare TT och den internationella nyhetsbyrå AFP. Det lyder i alla sin nakna ruggighet så här:

Hanoi. Sex skolbarn dödades och två skadades allvarligt när en bomb från Vietnamkriget exploderade i ett risfält i Khanh Hoa-provinsen i Vietnam, uppgav polisen idag.

Olyckan inträffade i fredags när barnen, som var mellan 10 och 13 år, lekte med en USA-tillverkad M-9-bomb. De hade hittat den utanför byn utan att

förstå att det var en sprängladdning.

Bomben, som förmodligen var från 1975, hittades omkring 15 kilometer från turistorten Nha Trang som ligger i ett av de områden som utsattes för de häftigaste bombningarna.

Dussintals människor dödades eller lemlästas varje år av USA:s bomber från Vietnamkriget.

26 år har gått. Fortfarande räknas liken. Ännu sitter föräldrar skakande av gråt, förbi av förtvivlan efter att deras älskade barn har dött!

Förstår ni kongressombud som sitter tysta och inte säger ifrån vad ni lånar er till? Förstår ni inte att detta krig liksom alla andra krig kommer att skörda tusentals civila offer? Förstår ni inte att genom att fortsätta att tiga och samtycka, kommer ni att bli påmind om detta varje gång en bomb briserar, även när kriget är över? Förstår ni inte att afghanska människor också är människor? Lyssnar ni inte till alla kritiker inom de egna leden? Läser ni inte Ingvar Carlsson och Carl Tham? Bryr ni inte er om vad Maj-Britt Theorin och Sverker Åström säger? Är Vietnam inte längre nära...

Har ni stängt både öron och ögon i rädsla för att Göran Persson ska näpsa er? Eller Anna Lindh, som förespråkade mjuka bomber över Jugoslavien och framhärdar i att fortsatt krig är den bästa vägen till fred. En politisk piruett som inte ens George Orwell kunde drömma om när han på sin tid beskrev det totalitära 1984.

Fortsätter detta vanvett i fåfäng jakt på terrorister kommer den svenska regeringens stöd till kriget i slutändan att bli något som både Göran Persson och Anna Lindh får ångra.

Att ha en ståndpunkt som förespråkar fred. Att säga nej till terrorister. Att säga nej till bombningar. Att visa sin aktning för såväl amerikanska civila som afghanska innebär inte ett stöd till den brutala talibanregimen eller den amerikanska vitahus-imperialismen.

Det är den enda hållning som är rimlig.

Därför: Stoppa kriget – Stoppa terrorismen!

Ledare 1/11

Resolution från Fjärde Internationalen: TERRORISM - I NAMN AV KAMP MOT TERRO- RISMEN

Den imperialistiska aggression från USA:s sida som påstås vara en vedergällning för attackerna den 11 september handlar inte om legitimt självförsvar. Det är en militär hämnd mot ett helt folk, som bombas för att straffa de styrande. Precis som det serbiska folket tidigare bombats och det irakiska folket attackerats från 1991 och framåt.

Aggressionen är inte heller ett sätt att utrota "terrorism". Tvärtom, genom att bemöta terrorism med imperialistisk statsterrorism, späder den bara på känslor av bitterhet och hat bland förtryckta människor. Den förstärker blindheten hos dem som delar förtryckarnas förakt för människoliv som inte tillhör det egna lägret.

Denna tredje attack äger rum vid en tid när USA:s militärutgifter åter skjuter i höjden sedan 1999, efter att under några år ha stabiliserats på en nivå som är jämförbar med kalla krigs-perioden. För tredje gången på elva år har USA kastat sig in i en ny storskalig imperialistisk attack, vilket bekräftar dess politiska linje till världsherravälde och interventioner i perioden efter det "kalla kriget".

Rättfärdiga massakrer

Oavsett hur vidriga och avskyvärda förtryckarnas handlingar må vara, kan de inte på något sätt rättfärdiga massakrer på civila och än mindre massmord så fasaväckande som de som ägde rum den 11 september 2001.

Vad det handlar om är inte bara revolutionär humanism, grundvalen för den moraliska styrkan hos den socialistiska och internationalistiska kampen mot allt förtryck. Det är också en medvetenhet om kampens natur och dess strategiska förutsättningar.

För att bryta imperialismens dominans krävs massmobiliseringar på två håll, dels i de beroende länderna, men också i de dominerande länderna mot de egna regeringarnas krigshets.

Därför är grymma handlingar som attacken den 11 september förkastliga av flera anledningar. Eftersom de genomförs av konspiratoriska nätverk reduceras människorna de säger sig kämpa för till maktlösa observatörer av konfrontationen mellan två

sorters terror. Urskillningslöst dödande av människor i det land som de kämpar emot, knyter upp dessa människor till deras regeringar och ger på så sätt dessa regeringar möjlighet att öka krigshetsen och repressionen.

Dessa attacker har inget att göra med antiimperialism, inte ens förviden sådan. Användandet av massterror är ett uttryck för en reaktionär politik och typiskt för rörelser som motsätter sig befolkningarnas grundläggande rättigheter. Fundamentalister av Bin Ladins sort stödjer kapitalismen och försvarar den. De är eller har varit knutna till borgerliga fraktioner och till delar av flera reaktionära statsapparater, som Saudiarabien och diktaturerna i Pakistan och Sudan. Dessa grupper erbjuder de muslimska massorna sin världsbild som är fanatiskt religiös, antivästlig snarare än antiimperialistisk, och antisemitisk snarare än antisionistisk. Det enda de har att erbjuda är ultra-reaktionära teokratiska politiska regimer som talibanernas, och de använder sig av den palestinska saken för att avleda uppmärksamheten från sina egna reaktionära syften.

Regeringarnas terror

I namn av "krig mot terrorismen" utövar regeringarna själva terror, i såväl de imperialistiska länderna som i de beroende länderna. Detta för att skydda civilbefolkningen i de egna länderna, som just därför utsätts för allt större risker. Våld i den politiska och sociala ojämlikhetens tjänst skapar mera våld. När förtryckarna tar till allt hårdare tag leder det bara till att allt fler individer gör uppror bland förtryckta befolkningar som är redo att söka sig till den värsta extremen för att tillfoga "den andra sidan" maximal smärta, vilket av nödvändighet drabbar de som är mest sårbara: civilbefolkningen.

Ett verkligt utrotande av terrorism förutsätter att alla former av terrorism utrotas; såväl statsterrorism som terroristgrupper och nätverk. Det låter sig bara göras under förutsättning att de politiska och sociala orättvisor som upprätthålls med fysiskt våld avskaffas. Ord som självbestämmande, medborgerliga rättigheter och politisk demokrati måste få ett verkligt innehåll i alla länder. Alla folks rätt till självbestämmande och en omorganisering av de internationella relationerna är förutsättningar för fred och rättvisa.

Respekt för mänskligt liv kan inte vara selektiv:

* Embargot mot Irak måste hävas. Det har orsakat nästan en miljon civilas död under de senaste tio åren, och fortsätter att döda nästan 100 000 människor varje år enligt uppgifter från FN.

* Skulderna måste avskrivas. Betalningskraven från bankerna och de rika ländernas regeringar gentemot de fattiga länderna cementerar svält och fattigdom, och förhindrar utveckling.

* Massiv produktion och distribution av medicin som kan bekämpa epidemier som aids måste komma

igång för att förhindra utrotning av hela befolkningsgrupper i världens fattigaste regioner, särskilt Afrika.

Den fanatiska terrorism som slog till mot USA 11 september har sina rötter i tendenser som uppammats och gynnats av USA-regimen själv. Denna regim och dess oljebastion, monarkin i Saudiarabien – världens mest upplysningsfientliga och reaktionära stat – har spridit och använt sig av islamsk fundamentalism i sin kamp mot progressiv nationalism och ”kommunism”. Detta utnyttjande nådde sin höjdpunkt i deras gemensamma stöd till fundamentalistiska strömningar i Afghanistan i mer än tjugo år. Likt trollkarlens lärlingar har de på detta sätt bidragit till att utbilda dem som idag använder emot dem de metoder som dessa båda regimer själva har inpräglat i dem.

De västerländska imperialismakterna avslöjar gång på gång sin gränslösa cynism och hyckleri. När den islamska fundamentalismen anlägger en västfientlig uppsyn, som i Iran, är dessa regimer dess svurna fiender i namn av demokrati och kvinnors rättigheter, men de har inte ett ord att säga gentemot den mest totala absolutism och det mest förnedrande kvinnoförtryck, när den islamska fundamentalismen visat sig i form av den saudiska monarkin, imperialismens privilegierade verktyg vid exploateringen av världens främsta oljeförråd, den arabiska halvön.

Geopolitiska planer

Oljan har alltid varit en grundläggande faktor i imperialismens politik i denna del av världen. Detta faktum blir allt mer framträdande när administrationer tillträder som är direkta representanter för oljeintressen, liksom George Bush seniors och juniors regimer.

Så gick det till när ”kampen mot terrorismen” blev en förevändning för projekt som ingenting har att göra med denna. USA har ensidigt övertagit funktionen som planetens domare, jury och bödel, och försöker få igenom sina order i resten av världen samtidigt som regimen placerar sig själv ovanför lagen och utanför all form av internationell domsrätt.

Från början lade USA fram sitt angrepp på Afghanistan som en operation där militärpolis skulle förstöra ett nätverk med några tusen ”terrorister”. Operationens verkliga mål framträdde snabbt: att installera en annan uppsättning fundamentalister och reaktionärer av alla de slag vid makten i Kabul, fromt lydiga under USA:s regering. Operationens verkliga mål idag är kort sagt att slutgiltigt få igenom det USA har arbetat för i ett kvartssekel: att stärka sin kontroll över hela regionen och etablera kontroll över Afghanistan som plattform för USA:s geopolitiska planer, som i sin tur kompletterar planerna för grannlandet Pakistan. Från början var

huvudsyftet att destabilisera USSR. Efter USSR:s sammanbrott är målet för USA:s oljebolag och regering att tillförsäkra sig kontrollen över Centralasiens fossila bränsleförråd.

Det är bara dessa ekonomiska och politiska planer som förklarar varför inte enbart Al-Qaidanätverkets baser bombas. I syfte att ta kontroll över Afghanistan bombas städer och andra civila mål av USA:s och Storbritanniens flyg, under förevändning av ”kamp mot terrorismen”. Förutom de många döda som redan blivit den direkta följden av bombardemanget, skapas nu förutsättningar för en verklig mänsklig katastrof som sannolikt leder till hundratusentals offer.

En annan sak är att beskrivningen av imperialismens mål i det pågående ”kriget mot terrorismen” är så vag att den kan leda till upptrappning av våld med helt oberäknliga konsekvenser, till exempel genom användande av kärnvapen som redan har diskuterats inom USA:s styrande kretsar.

Få slut på bombandet

Den internationella radikala vänstern står idag inför den omedelbara uppgiften att kämpa på flera fronter:

- * att omedelbart få slut på det barbariska bombandet av Afghanistan

- * att bekämpa rasism och fördöma fundamentalismens terror

- * att få slut på det dödliga embargot mot Irak

- * att förmå Putinregeringen i Ryssland att upphöra med sitt mordiska angrepp på den tjetjenska befolkningen

- * att omedelbart få stopp på den mordiska upptrappningen av den statsterrorism och det permanenta angreppet på den palestinska befolkningen som Israels regering genomför

- * att organisera försvar mot det frontalangrepp på medborgerliga friheter och demokratiska rättigheter som pågår i västländerna. Det är inte längre bara invandrargrupper som utsätts för den utvidgade polisbevakningen, utan alla sociala rörelser. Den utökade repression som syftar till att knäcka det mäktiga uppsvinget i rörelsen mot den nyliberala, kapitalistiska globaliseringen, från Seattle till Genua, via Prag och Göteborg, bekräftas i och med detta

- * att kämpa mot den allt kraftigare vågen av avskedanden. Den ekonomiska krisen används som förevändning för detta, samtidigt som regeringarna använder allt mer av offentliga medel för att kompensera de krympande vinsterna i vissa sektorer av kapitalismen

- * att bekämpa planerna på att öppna en ny förhandlingsrunda inom ramen för WTO, vilket skulle ha som mål att utvidga den nyliberala offensiven till jordbruk och tjänstesektor, på bekostnad av de allra fattigaste av planetens invånare

- * att kämpa för avrustning av kärnvapnen och

radikala nedskärningar av militärutgifter. Pengarna ska användas till sociala utgifter och breda hjälpinsatser till utveckling

* att kräva bort med skatteparadisen och nätverken för penningtvätt, samt kräva kontroll och beskattning av kapitalflöden

Den internationella radikala vänstern respekterar mångfalden i mobiliseringarna och de kämpades olika motiv, men har samtidigt en skyldighet att arbeta för masskampens inriktning mot alla dessa olika aspekter av kapitalets globala offensiv. I dessa strider måste den internationella vänstern föra en kamp utan minsta eftergift mot all form av fanatism och fundamentalism, liksom mot det uppsving av rasism som invandrargrupperna får bära den tyngsta bördan av i västländerna.

KLARGÖRANDETS TID

Mellan 2 000 och 3 000 demonstrerade lördagen den 20/11 när koalitionen mot krig och terrorism för tredje lördagen i rad samlades i Stockholm.

En av de som talade var Håkan Blomqvist från Socialistiska Partiet och ansvarig utgivare av veckotidningen Internationalen. Här följer talet i sin helhet.

Demonstrationsdeltagare!

Fredsvänner!

Det sägs att vi lever i förvirringens tid, en tid med dolda samband och osynliga hot – där gränserna mellan verkligheten och ”virtual reality” har lösts upp.

Jag vet inte det.

Vi lever snarare i klargörandets tid, där ljusskenen från bombkrevaderna lyser upp den nuvarande världsordningens anletsdrag i all dess skrämmande bestialitet.

När de rikaste människorna som någonsin levat på den här planeten använder all den makt dom kan samla för att krossa jordens fattigaste människor...

När de miljontals dollar de kan spendera på en enda bombnatts missiler, sprängämnen, flygbränsle och högteknologi skulle kunna bekosta mat och varma kläder till alla afghanska flyktingar.

När den rika världens makthavare, från höger till stora delar av dom som kallar sig vänster, ställer in sig bakom Bush’ bombterror...då är det inte förvirringens tid. Då är det klargörandets.

Då dras konsekvenserna ut av halvkvävda visor.

Då kläs kejsarens nya och gamla kläder av.

Då skiljs agnarna från vetet.

Då visar den västerländska imperialismen upp sig inför världen i all sin hänsynslösa maktfullkomlighet.

Då ställs den onyanserade politiska och mediala följsamheten i blixtljus, liksom hyckleriet, fegheten och medlöperiet.

Mjältbrandshysteri

Ta mjältbrandshysterin som inspirerar varje dåre att handla ett kilo vetemjöl för att komma på TV.

I den mediala förljugenhetens tid ställer ingen politiker eller massmediaröst den självklara frågan;

”Vänta nu, vad är det här? Var det president Bush som så sent som i juli i år avvisade en skärpt internationell lagstiftning mot produktion av biologisk stridsmedel?”

Och var det inte just Pentagon som den fjärde september – exakt en vecka före terrorattacken i USA – lät meddela att man inlett utvecklingen av en ny, dödligare form av anthrax – mjältbrandsbakterier?”

Måste inte varje kritiskt tänkande människa ställa

sig frågan om det inte var tjuven som ropade ”ta fast tjuven”?

FN:s förre vapeninspektör i Irak – Scott Ritter – säger att det både är oansvarigt och strider mot alla kända fakta att påstå att Irak har kapacitet att framställa biologiska vapen. Men vad gör det Pentagon, media och Washingtons medlöpare? Den uppiskade mjältbrandshysterin blir ett perfekt vapen för att dölja de egna krigsförbrytelserna – och hota dem som inte dansar efter Washingtons pipa.

För oss inom den socialistiska arbetarrörelsen är det självklart att fackföreningar och folkrörelser som bygger på de maktlösa och arbetande människornas krafter – måste våga gå rakt emot strömmen, mot både krigshetsen och terrorismen, mot både imperialistiska övergrepp och hatfylld religiös fundamentalism för att försvara humanitet, rättvisa och solidaritet mellan alla maktlösa människor. För som en i sångkören sa vid förra lördagens demonstration: Kriget kommer alltid uppifrån men freden kommer alltid nerifrån.

Därför vill jag uppmana alla inom arbetarrörelsen, i den fackliga världen, i arbetarkommuner och folkrörelser: Låt oss bidra till att bygga freden – nerifrån. Acceptera inte det skamliga medlöperiet och stödet från svenska regeringen åt USA:s krig och bombmattor.

Göran Persson säger: ”Vi ställer in oss i den breda enighet inom EU och FN:s säkerhetsråd som stöder USA:s aktion”.

Vi säger: ”Göran Persson, ditt namn är feghet och din titel hycklare!

Sedan när blev det ärofyllt att yla med vargarna? Sedan när blev det hedervärt att lyda de mäktigas order och följa minsta motståndets lag?

Var det detta som var den stolta erfarenheten från 1900-talet, när Hitler och Stalin styrde Europa? Är det det vi lär våra barn efter förintelsen, gulag och världskrig - ”Ställ in dig i ledet – gör som de mäktiga säger”.

Innebörden i demokrati

För vår del, för oss som samlats här idag är det motsatsen. Vi har försökt lära våra barn och oss själva, så gott vi kunnat, att leva efter maningen. ”Stå för vad du innerst vet är rätt, även om du har alla emot dig, från mobbande klasskamrater till FN:s säkerhetsråd, sittande på Allsmäktig Gud Faders högra sida!”

Det är ju själva innebörden i demokrati, det är förutsättningen för att kunna se sig i spegeln, det är själva kärnan i mänsklig respekt och självrespekt.

Det här är inte förvirringens tid – det är klagörandets.

Medan skrupelfria och fega makthavare klänger i klasar kring världens rikaste nation och världens mäktigaste krigsmakt samlas allt fler människor världen över för att säga: Nej detta är fel, detta är orimligt, detta är omänskligt, detta är bara en monumental spegelbild av terrorgruppernas hänsynslöshet. Mot terrorismen duger bara växande global rättvisa!

Låt oss föra ut den klarheten till alla vi känner –

och inte känner, alla vi möter – och inte möter. För med klarheten följer insikten: Vi måste ändra världens gång! Det kan vi bara göra om vi möter planetens mäktigaste makthavare med planetens väldigaste massrörelse.

För fred, för människors lika värde, för humanitet och global rättvisa!

Vi har börjat ta de första stegen och idag når våra protester allt fler öron och överröstar stundtals krigshets och kryssmissiler. I morgon skakar vi världen!

Håkan Blomqvist

BLAIR OCH BUSH SOM NU TALAR OM TERRO- RISM BOMBAR IRAK VARJE DAG, ÅR UT OCH ÅR IN!

Vi som undertecknat denna text vänder oss mot den absurda dubbelmoral som nu manifesteras. Samtidigt som vi fördömer de fruktansvärda terrordåden i New York och Washington där tusentals oskyldiga har dödats och skadats frågar vi oss: När påbjuds en tyst minut för offren för USA:s och övriga västmakters terror? USA har gång på gång störtat demokratiska regimer och stött de blodigaste statskupper och diktaturer där det har varit i den amerikanska storfinansens intressen.

1953 störtades den demokratiskt valde Mossadeq i Iran, tusentals människor dödade och diktatur infördes. CIA organiserade detta precis som i Indonesien 1965 när en halv miljon vänstersympatisörer mördades på några månader och den korruperade Suharto tillsattes som diktator.

Mellan 1960 och 1975 rasade Vietnamkriget då miljontals vietnameser förlorade sina liv i kampen för oberoende. USA terrorbombade landet och fortfarande föds missbildade barn p. g. a den "civiliserade och demokratiska" supermaktens kemiska krigsföring.

President George Bush' far, Bush den förste, ledde som CIA-chef och senare vicepresident terrorkriget mot den demokratiskt valda sandinistregimen i Nicaragua. Genom det amerikanska stödet till contras dödade 20 000 nicaraguaner under 80-talet.

I El Salvador pumpade USA under samma tid in vapen och pengar för att stöda den fascistiska militärjuntan mot det folkliga upproret. 1973 organiserade CIA kuppen i Chile för att störta den folkvalde socialistiska presidenten Allende och installera Pinochetdiktaturen.

Under 70-talet organiserade och stödde USA militärkupper och militärdiktaturer i hela Latinamerika. 30 000 människor "försvann" i Argentina t. ex.

Idag har USA en direkt närvaro i Colombia. Den USA-stödda ordning som där råder har resulterat i att bara i år, 2001, har 92 fackliga aktivister mördats. Var tredje dag mördas en människa för att facklig verksamhet inte tolereras av makthavarna.

Den turkiska diktaturen åtnjuter och har hela ti-

den åtnjuter USA:s fulla stöd. Turkiet är medlem i Nato, och med den styrkan i ryggen har regimen kunnat förneka det kurdiska folket alla nationella och demokratiska rättigheter och arbetarrörelsen lever under ett ständigt förtryck. Det palestinska folket lever under ständigt våld från den israeliska ockupationsmakten som inte skulle kunna fungera en månad utan det gigantiska ekonomiska och militära stödet från USA.

Blair och Bush som nu talar om terrorism bombar Irak varje dag år ut och år in! Den av dessa makter påbjudna blockaden mot Irak har lett till att hundratusentals barn dött i onödan. Detta är FN:s siffror, och konfronterad med dessa svarade den dåvarande amerikanska utrikesministern Madeleine Albright att detta var en kostnad man fick ta. Under förevändning att man bombade för "demokratien" smulades också Jugoslavien sönder.

Israel och Ryssland räknas tydligen idag in i det "civiliserade" och "demokratiska" blocket. Låt oss påminna om att Jeltsin och Putin lagt Tjetjeniens huvudstad Grosjnyj i aska. Och att Israels premiärminister Sharon till och med är efterlyst i Belgien för organiserandet av de fruktansvärda massakrerna i flyktinglägren Sabra och Shattila i Libanon. I dag beordrar han riktade politiska mord på palestinska politiker och varje dag dödas palestinier av kolonialmakten.

Vi manifesterar gärna vår sorg och vrede över de kanske 6000 som i tisdag dödade i USA. Men vi gör det inte tillsammans med terrorister som Bush, Blair och Sharon. Och vi gör det inte utan att samtidigt uttrycka vår vrede över de miljontals offren för USA:s och övriga västmakters världsherravälde.

**Jan-Ove Svensson, Metallarbetare och kulturansvarig i
Volvo verkstadsklubb i Eskilstuna.
Deze Butas, metallarbetare.
Gent Eriksson, tjänsteman.
Luis Campos, metallarbetare.**

**Bo Karlsson-Löfroth, metallarbetare och sekreterare i
Volvo verkstadsklubb i Eskilstuna.
Hugo Limachi, metallarbetare.**

**Janne Lundell, metallarbetare och kulturansvarig i
Volvo verkstadsklubb i Eskilstuna.
Rikard Hagberg, metallarbetare.
Nader Saati, metallarbetare.**

**Peter Widén, metallarbetare och gruppförande.
Morgan Eriksson, metallarbetare.
Mårten Lewin, metallare.**

*Samtliga arbetar på Volvo Construction Equipment i
Eskilstuna.*

Uttalandet publicerades i Internationalen den 18/10

Annons:

det globala rånet

I Det globala rånet skissar Benny Åsman bakgrunden till den våg av protester mot den kapitalistiska globaliseringen som vi sett i Seattle, Prag, Nice, Quebec, Göteborg och senast i Genua. Han går igenom tre decennier av nyliberal politik och de följder den fått. Åsman specialstuderar löneutveckling, investeringar i Syd, kapitalismen i Öst, de nya pensionssystemen, stressen och börsbubblan. I ett sista kapitel bidrar han med några tankar om alternativet, socialismen.

Boken är oundgänglig för studiecirkeln om globaliseringen och är sprängfylld med fakta, siffror och argument för den som inte delar nyliberalernas barnatro på de otvetyglade marknadskrafterna som världens frälsare.

Benny Åsman är omvärldsanalytiker och medarbetar regelbundet i Internationalen.

Beställ *Det globala rånet* med talongen nedan.

MOTELD! ©

För drygt ett kvarts sekel sedan lämnade det första numret av veckotidningen Internationalen pressarna. Tanken var då – när det solidariska 70-talet brann som klarast – att göra en tidning för och av arbetarklassen.

Sedan dess har valsarna gått många varv, spottat ur sig miljoner tidningar. Men tanken bakom är fortfarande samma.

Internationalen är en tidning som för arbetarklassens talan. En arbetarklass som ser annorlunda ut idag än för 25 eller 100 år sedan; vi talar fler språk, vi har bättre utbildning, vi har lämnat den absoluta materiella nöden bakom oss. Men som i grunden är densamma: vi äger inte, bestämmer inte. Vi är många, lågt räknat halva Sveriges befolkning, och det är vi som ser till att det fungerar: att husen byggs, att maten kommer på borden, att tågen lämnar stationen, att de gamla får vård och omsorg. Ändå är vi nästan osynliga.

26 år har vi ägnat åt att inte låta den verkligheten begravas i tystnad.

24 KRIGET OCH TERRORN

internationalen

Jag vill prenumerera på Internationalen och vill ha inbetalningskort varje:

- Helår 460 kr   Halvår 245 kr
 Kvartal 125 kr
 Provprenumeration 1 månad 40 kr

Jag vill beställa

- Lenin massmördare? 50kr
 Bakom bomberna på Balkan 10 kr
 EMU & arbetarrörelsen 30 kr
 Den nya ekonomin 30 kr
 Den nya pensionen 30 kr
 Det globala rånet 60 kr
 Kriget och terrorn 30 kr

NAMN.....

ADRESS.....

ORT.....

TELEFON.....

**PORTO
BETALT**

internationalen

Svarspost

Kundnummer:

120169400

110 06 Stockholm

Terror och motterror

”Det fanns några korta ögonblick då det undrades om USA:s regering för åtminstone en gångs skull kunde besinna sig. Att principen öga för öga med risk för att bli blind inte gällde. Att ett viss mått av förnuft och eftertanke också rådde i det ovala rummet och i Pentagons militära kommandosalar.

Söndagen den sjunde oktober satte slut på detta.”

ur *Kriget och terrorn*

Häftet grundar sig på artiklar om terrordåden den 11 september och kriget i Afghanistan som publicerats i Veckotidningen Internationalen under hösten 2001.

moteld!

är veckotidningen Internationalens skriftserie. Hittills har två böcker och fyra häften utkommit. Boken, *Lenin massmördare?*, har bidrag av historikerna **Håkan Blomqvist** och **Daniel Bensaid**. Boken *Det globala rånet* av **Benny Åsman** behandlar den ekonomiska globaliseringen. Häftena är förutom detta *Bakom bomberna på Balkan*, med bidrag av **Michel Chossudovsky** och **Noam Chomsky**, *EMU & arbetarrörelsen*, med bidrag bland annat av **Johan Ehrenberg**, **Sten Ljunggren**, **Tommy Jansson**, **Dick Forslund**, **Kjell Pettersson** och **Benny Åsman**, *Den nya ekonomin* av **Rikard Warlenius** samt *Den nya pensionen* med bidrag av **Jörgen Hassler**, **Matts Nilsson** och **Inger Hassler**. Böckerna och häftena kan beställas från Internationalen. Använd kupongen på föregående sida eller ring 08-31 08 50.